

SORGEN SPELAR

En drömcykel av SVEN J. PEHRSON.

I.

Men vart bär färden, stumme bröder?
Åt öster, väster, norr eller söder?

Bort från blida
nejders sommar,
där mandelträden
evigt blommar —
från fågelkvitter
och vågstänkgitter —
bort går färden
till heta, brännande öknar kala.

Solens sista
blodröda strimma
ses dallrande glida
i skymningstimma
slockna och dö bortom ödsliga vidder.
Nattens susande vingslag höres.
Skrämmande skuggor omkring mig röres.
Vilddjurens blodtörst i fjärran skriar —
Om ångest och kval och död det siar.

Min fot är blodig
av vandringsmöda.
Min själ orolig
och såren blöda.
Min kraft är borta —
jag blott kan kvida.
Jag kom till korta
i öknar vida.

Skälvande, trött och förbi
jag segnar slutligen ner.
Allt närmare hör jag vilddjurens skri —
Och jag — jag orkar ej vandra mer — —

II.

En ton sig dallrande svingar
på silverskimrande vingar.
Är det i feberns yra
jag hör liksom toner från lyra?
Eller blodets pulsar, som sjunga
begravningshymner, som gunga
och dallra i rymden, förtona och dö? — —
Nu tonerna svälla till böljande sjö — —

Silverglänsande tonkaskader
skimra i natten i böljande rader.
Lik vita stjärnor i mängd de falla,
och alla, alla stiga ånyo i tallösa rader.
Famna varandra i smekande yra.
Dansa och glittra,
jubla och kvittra — — —
Ständigt hörs nya
toner och toner avlösa varandra.

III.

Som genom ett trollslag är allt förvandlat:
Borta är öknen och ånger, som blandat
luften till dödsdryck finns icke mer.
Balsamiska dofter som blommor ger
fyller läkande flämtande lungor.
Fåglar sjunga med jublande tungor.

Omkring mig ser jag en paradiscejd,
en ljuvlig, av blommor smyckad nejd.
Från skuggsvala lunder av myrten och lager
frambrusar en lovsång så underbart fager.
Och fruktträd, med guldfrukt på bågnande
grenar,
melodiska källsprång bland tuvor och
stenar.

IV.

Ur myrtenlunden en jungfru träder,
så skön som natten, när månen kläder
vår värld i guld.

En gyllne harpa hon bär i handen
och toner dallra från spända banden
till mjukt ackord.

En krans av lager kring pannan prålar —
en ängels panna, vars klarhet strålar
av morgonljus.

Som blanksvart skogssjö i kvällsolstrålar
sin spegel breder — så ögat målar
en djupens frid.
Med drottningens hållning hon mot mig
träder,

Från Distrikträdet

I. O. G. T.-BLADET FÖR 1931.

De loger, som ännu icke har behandlat
vårt cirkulär angående I. O. G. T.-Bladet
för 1931, torde snarast behandla detsamma
samt insända beställningar å tidningen helst
före den 10 dec. Se vidare cirkuläret i frå-
ga samt Distriktsrådets meddelande i före-
gående nummer.

Upplagan måste höjas om tidningen skall
nå alla godtemplarhem i Medelpad.

Rekv. insändes till John Nordén, Sunds-
vall. Postgirokonton 72182.

NYARSHALSNINGAR.

Anteckningslistor äro utsända till alla
loger. Återsändes om möjligt fulltecknade
före den 10 dec., åtföljda av likvid. Sändes
till John Nordén, Sundsvall. Postgiro-
konto 72182.

Flera loger ha redan insänt fulltecknade
listor.

NÖDHJÄLPFONDEN.

Logerna torde observera Verkställande
Rådets cirkulär, som utsänts till varje loge.

Önskligt vore om alla loger ville besluta
att en gång i kvartalet företaga insamling
till nödhjälpsfonden. Medlen insändes bäst
samtidigt med kvartalsrapporten.

hult som en moder som barnet gläder
med lek och sång.

Vem är du, sköna, som så kan sjunga,
och så kan smaka harpsträngar tunga
till guldackord?

Hon småler stilla med vemodsskönhet —
så smärtljuvt vackert - och viskar: Hör det,
mitt namn är Sorg.

Kan Sorgen spela? Kan Sorgen sjunga?
O, sköna Sorg, ack berör min tunga,
min harpa stäm.

D. I. U.

Den storartade framryckning, som vi gjorde inom vår ungdomsverksamhet under fjolåret, fyllde oss alla med uppriktig glädje. Vi sågo att med god vilja och förenade krafter kan mycket uträttas. Men fjolårets framgångar uttömde icke våra möjligheter till ytterligare framgång, och jag är övertygad om att finna Er alla, kära medarbetare i allt Medelpad, arbetsvilliga, när jag manar er att under årets sista kvartal infria de förväntningar, som ställas på oss av alla våra ordenssyskon inom vårt eget distrikt, för att inte säga hela vårt land. Nu ha alla u.-l. fått sina besök dels av våra ombudsmän och dels av K. I. U. i resp. kretsar och i en del fall av mig. Vi ha funnit arbetet övertygande gott, de gamla u.-l. äro i utmärkt arbetsform med få undantag, och där u.-l. förut inte funnits ha nya bildats. Vi ha fått en ny »Vinterny» i Överturingen, en »Jubileumsminnet» i Åsång och en »Novemberblomman» i Maj. I Stöde har »Vår Framtid» reorganiserats. Men än kan mycket göras, och det bör göras nu. Jag har på känn, att åtskilligt mera kan göras i en hel del kretsar för åstadkommande av nya u.-l. Välkomna alla nya intendent och välkomna alla nya krafter, som vilja räcka oss arbetsvilliga händer! Jag vill rikta ett varmt tack till våra värderade ordensbröder G. A. Roosvall och S. J. Persson för ett berömvärdt gott arbete i vårt distrikt.

Till sist gäller det för oss hemmafolk att visa, vad vi duga till och därför inbjuder jag er både unga och gamla till en

stor pristävlan.

Vad ska vi då tävla om? Jo, ni ska tävla om vilken ungdomsloge, som kan skaffa det största antalet nya medlemmar i u.-l. i åldern 6—14 år. För det ändamålet får varje intendent ett antal inbjudningskort, som vid första möte ska fördelas mellan de medlemmar, som ungdomslogen äger och som äro villiga att »skaffa en ny medlem. Ni småttingar ha säkert en hel del lekkamrater och kamrater i skolan, vilka inte äro medlemmar i ungdomslogen. Intendenterna skola fördela korten och noga instruera om vad det gäller samt förse varje kort med innehavarens namn. Hur kortet sedan skall ifyllas framgår av texten.

När kortet undertecknats av den nya medlemmens målsman, överlämnas det till u.-l., då den nya medlemmen vinner inträde. Jag är övertygad om att alla småttingar, som nått den ålder, att de kunna anförtros uppdraget, ska genast gå till verket. Kunna de skaffa flera, vilket jag är säker om att kunna, få de hämta nya kort hos inten-

J. Pehrsons
följetong.

I. O. G. T.-Bladet har begränsade utrymmesmöjligheter. Och redaktören en bra sax. Och en papperskorg, som kan ta emot obegränsade mängder av skrivklådans resultat. Och som jag har respekt både för red., saxen och papperskorgen får jag fatta mig kort.

Meningen med att undertecknads jagpartiklar för en månads tid placerats i höstpräglad Medelpadsbygd är att vissa personer hyst vissa misstankar att något skulle kunna uträttas till våra u-logers fromma i dessa jubilerandets dagar. Och då dessa vissa — obs. två s — hade sig bekant, att undertecknad efter mitt besök här i våras icke var obenägen att förnya och fördjupa min bekantskap med det släkte som i Medelpad bygger och bor, voro de vänliga nog att inbjuda mig hit. Till glädje för mig själv åtminstone . . .

Då mitt besök här framförallt gäller u-logerna, vill jag börja detta ref. med att berätta något från detta verksamhetsområde, för att sedan nämna ett par ord även om andra, som jag haft nöjet förnya min bekantskap med.

Ungdomslogerna.

Efter diverse motigheter på uppresan inträffade jag i Svartvik den 1 nov. Den

denten. 500 nya medlemmar före januari månads slut ska vi hjälpas åt att vinna. Korten redovisas vid kvartalets slut till D. I. U.

Men är det pristävlan ska det väl också vara pris. Alldeles riktigt. De bli dels pris till u-logerna och dels till de medlemmar i u.-l., som skaffa största antalet nya medlemmar.

1. pris: Ordensflagga, värde 50: — kr.
 2. pris: Böcker efter fritt val till u.-biblioteket för 25: — kr.
 3. pris: Flagga till u.-l. med u.-l. namn och n:r . . . 12: — kr.
 4. pris: Böcker för 5: — kr.
- Pris till de duktigaste medlemmanskaffarna.

1. Sparbanksbok med insatta 5: — kr.
 2. D:o med insatta 3: — kr.
 3. D:o med insatta 2: — kr.
- Resultatet inflyter, om rapporteringen kan ske så snart, i februari:n av I.O.G.T.-Bladet.

Påskynda rekvisitionen av böcker till u.-l.-biblioteken, om det ej redan är gjort. Till sist till Er alla

GOD JUL.

Matförf. i nov. 1930.

Magn. Hovlin.

2 nov. hade jag nöjet följa D. I. U. till Maj och se honom med bravur bilda en ny u.-loge, den där fick det postiska namnet Novemberblomman. Hoppas denna blomma skall trotsa alla höstars och vintrars stormar och göra skäl för sitt vackra namn.

Ungdomslogen Topelius, Essvik, som jag skulle gästa den 3 kunde ej avhålla något möte emedan lokalen stod under reparation, men jag konstaterade att logen är i full verksamhet och vände mig sedan till den andra u.-logen i Essvik, nämligen Fridhällan. Det livliga mötet med gediget väl utfört program, gjorde att intrycket från denna plats blev synnerligen gott. Intendenten förstår sin sak och u-logen kan glädja sig åt en bra elit.

Den unga logen Stjärnan lyser med klar glans över Juniskär. Detta hade jag tillfälle glädjas över på kvällen den 5 nov., då u.-logen anordnat ett offentligt möte, besökt av ett trettiotal yngre samt en del äldre. Intendenten här har tydligen förstätt konsten att kultivera sina unga disciplinar, ty uppmärksamheten var slående och intresset på helspänn. Att Västanå har Vårsol året runt konstaterade jag den 6 nov. Det var sol i varje öga, sol i sinnena och solglans över det av u.-logen anordnade offentliga mötet. Och några moln fördystrade icke heller u.-loge-mötet efteråt, då några nya medlemmar intogos och ett par st. ungdomar erhöilo rek. till grundlogen. Så bör det vara. Cirka 40 barn bevistade u-logens möte. Bra för en så liten plats.

Den 7 hade jag nöjet gästa Framtiden, Södermalm, och tala till något över 100-talet barn samt en hel del äldre. Under logemötet efteråt ingick 7 nya medlemmar. Fastän deltagareantalet var rätt stort var de ingalunda flera än som brukar besöka mötena, varför logen här tycks vara både bra och verksamhetsflitig. I Lucksta gjorde jag bekantskap med en utomordentlig intendent och en u.-loge som verkligen gör skäl för sitt namn — God Vilja. Det var ett nöje att tala till dessa småttingar med de ståtande ögonen och det spända intresset. Några små anmälde sig även till medlemskap.

Söndagen den 9 hade u.-logen Dalens Lilja i Tunadal anordnat en glansfull off. jubileumsfest, besökt av så många lokalen kunde rymma. Programmet var mycket bra. Uppmärksamheten den bästa. Intendenten deklamerade så svetten rann i strömmar utför hans panna. Och han arbetar i logen med samma sega energi. Jag behöver inte säga att han lyckas? Ett energiskt klokt bedrivet arbete ger alltid resultat.

Finsta Kämpen, Sundsbruk, hade för dagen nedlagt kampen av någon

Från arbetsfältet.

anledning, varför jag fick uppsöka annan jaktmark, som inte skall beröras i detta sammanhang, och den 31 strålade Lycans Framtid, Östermalms, emot mig i all sin glans. En mycket välkött u-loge med ovanligt präktiga och begåvade medlemmar. Icke heller Syskonhemmet i Skönvik, som jag skulle besöka följande kväll, hade någon plats för mig i sitt härbärke, och när jag kvällen därpå skulle hälsa på Höstblomman i Nyvik, hade vädrets makter gjort allt för hindra tillställningen. Men höstblommans medlemmar äro tydligen inte rädda för höststormar, varför de trots vädret infunnit sig till ett antal av trettiofem. När stormen viner ute brukar alltid stämningen inomhus bli dess trevligare. Så även nu. Intendenten spelade guitarr och sjung av hjärtans lust och barnen voro bara helspända öron. Och strålände ögon.

I Fridens Hem, Vii, Alnön, ville man inte störa friden och anordna ett bullrande möte, varför min färd den kvällen gick till u-logen i Strand jubileumsfest. Och jag är glad att jag kom i tid. Intendenten hade föregående kväll gått till fots den långa vägen till Nyvik endast för att inbjuda mig till mötet. Tack för den vänligheten. Det mötet var något, det! Ordning, reda, kultur. Nyintagning av medlemmar. Och en stämning som gjorde gott in i hjärterötterna.

I Östrand höll man det första mötet för säsongen — liksom på de flesta andra platser — och ett 50-tal barn hade hörsammat kallelsen och infunnit sig. Föredraget och programmets övriga punkter åhördes med berömvärd uppmärksamhet. Sedan lekte vi en stund av hjärtans lust.

Söndagen den 16 fick jag vara med på Njurunda u-logers stora jubileums högtid i Värstabergr. 300 barn. Ståtligt. Till dagens övriga arbete återkommer jag i annat sammanhang. Nämnar blott i förbifarten att vid logen Sädskornets i Fjäl högtidsmöte samma dag, som jag hade nöjet övervara, intogos 7 av u-logens medl. i grundlogen.

Måndagen den 17 skulle jag gästa Borgen i Söråker, men då vaktmästaren glömt att elda och barnen att infinna sig, var det inget annat att göra än att lämna Borgen utan försök att intaga densamma. Malören här har emellertid sina naturliga orsaker och får på intet sätt tolkas så, att inställelsen förorsakades av bristande intresse. Jag vet nämligen — och många med mig — att den i vanliga fall arbetar mycket bra. En malör kan inträffa för den bästa.

Däremot blev det möte som Söråkers andra u-loge anordnade kl. 4 följande dag dess mer lyckat. Vår Framtids möte var

Nu äro vi mitt inne i ungdomslogernas jubileum. Det både hörs och syns. Överallt ute i lokerna rustar man nu som bäst med anordningarna för jubileumsfesterna. Åtskilliga u.-l. har redan haft sådana. Och flera komma efter under de närmaste dagarna.

Ungdomslogen i Fagervik torde ha slagit

nämligen besökt av ett 40-tal barn, stämningen god och behållningen likaså.

I Förgät mig ej, Vivstavarv, kunde inte något möte hållas på grund av slöjd i skolan samma tid som mötet. Och fredsfilmens visande i Vivansborg senare på kvällen omöjliggjorde mötets framflyttande. Och följande dags möte i Arundgård gav mig ingen som helst uppfattning vad därvarande u-loge — Frid — går för enär jag ej såg många av dess medlemmar på det offentliga möte, besökt av ett 30-tal av de mest skilda åldrar, som där anordnats. Dåligt väder gjorde helt säkert sitt till. I Selånger hade man ångrat sig, fast denna ånger uttrycktes väl sent. Jag fick nämligen budskapet därom i samma ögonblick jag satt min vänstra fot i den buss som skulle förflytta mig till nämnda nejd.

Söndagen den 25 gick i jubileumsfesternas tecken. Kl. 4 e. m. fest i Skönsmon med ett mycket tilltalande program. Lokalen var till stor trängsel fylld av en intresserad publik. Genast efter mitt anförande på denna plats gick färden till Sundsvall där u-logen Vårt Hopp hade en trevlig fest. Även här var mycket folk samlat och publiken hade som sig bör ett mycket ungdomligt inslag.

I Skönsberg hade det offentliga föredraget samlat omkring ett par hundra barn, som med intresse lyssnade till programmet, som utom mitt föredrag sköttes av logens egna begåvade medlemmar. Vid logemötet efteråt ingingo 25 nya medlemmar.

Detta är vad som hunnits med i skrivande stund. Fortsättning följer.

Men det är inte endast u-logerna som besökts. Skolor, grundloger och S. G. U.-avdelningar har jag också hälsat på. Två å tre möten om dagen har varit det vanliga.

I skolorna

har lektioner hållits å följande platser: Juniskär en klass med 30 barn, Västanå 40 barn, Lucksta två klasser med tillsammans över 90 barn, skolan i Vii, Alnön, med 90 risciplar, Ala skola, Söråker, 4 klasser med tillsammans 140 barn, och Sörviks skola med 120 barn. Mera följer.

S. J. PEHRSON.

rekordet beträffande deltagareantal vid sin väl planlagda jubileumsfest. Vad sägs om 400 personer, som bevistade deras fest? Vår D. I. U., som höll högtidstalet, var idel fröjd, när han berättade om sin Fagerviksvisit. Så skall det vara.

Njurunda-kretsens ungdomsloger höll den 16 nov. ett större jubileumsmöte i Värsta. Br S. J. Pehrsson från Surte höll föredrag. Samma dag hade ungdomslogen i Värsta en storslagen jubileumsfest. Br A. J. Granström höll högtidstalet.

S. G. U:are till Galtström. Den 15 nov. hade logen Senapskornet i Galtström anordnat off. fest med föredrag av br C. V. Sjögren samt deklamation och uppläsning av str Barbro Östlund och br Sjögren och Ivar Nilsson, samtliga från Sundsvall. Efteråt hade logen enskilt möte.

S. G. U.-avd. i Tunadal har valt följande styrelse: ordf. br B. Engman, sekr. och korr. sekr. br A. Nordin, kassör br Per E. Söderman, v. ordf. br Verner Sörensen och v. sekr. str Lisa Öberg. Revisorer str Lisa och Linnea Öberg.

S. G. U.-avd. i Nyvik har valt följande tjänstemän: korresp. sekr. str Iris Henriksen, ordf. br Sigurd Vedman, v. ordf. str Mildred Edström, sekr. br Valter Ekelund, och kassör br Kurt Edbom.

Logen Flink och Färdig i Sundsvall har tillsatt en kommitté, som fått i uppdrag att anskaffa medel till Storlogens nödhjälpsfond. En gång i kvartalet skall leveransen ske . . .

— Logen Lyckan har beslutat att vid sista mötet i kvartalet »göra något» för nödhjälpsfonden. — Vad har de övriga logerna beslutat?

Nya ungdomsloger. Ungdomslogen Jubileumsminnet bildades i Åsäng, Ljustorp, av br Gust. Ad. Roosvall. 20 medl. Int. blev: br Is. Strandlund, Axel Sidén, Gunnar Sidén och Joh. Viklander. — Mätte den nya länken i sinom tid tillföra grundlogen ett välbehövt tillskott!

— D. I. U. instiftade en ny ungdomsloge i Maj, Njurunda, och den fick 30 medl. »Novemberblomman» blev dess namn. Int. blev br Johan Nilsson, Gästa. Bitr. int. br August Söderström och str Anna Nordqvist. — Välkomna i arbetet!

Sköns kretsloge har redan fullgjort sin höstmisionering. Missionsrapporten kommer nog endera dagen . . .

Logen Enighet i Eriksdal hade den 16 nov. ett storslaget möte varvid str Carola Persson medverkade. Det låg något av for-

na dagars godtemplarstämning över det hela, berättade str Carola.

Haverö kretsloge har sin missionering för hösten redan klar.

Alnö ungdomsloger har haft en storstilad fest hos logen Carls hem. Br P. A. H. Samuelsson höll högtidstalet.

I. O. G. T.-Bladet för 1931. Flera loger ha redan inkommit med beställningar å tidningen för nästa år. Samtliga ha ökat sina rekvisitioner. Det är alltså gott hopp om upplagan skall stiga. Hoppas att alla övriga loger och ungdomsloger göra sin plikt.

Logen Dalens stjärna har nyligen firat sin 48-årsdag.

Logen Hälleberget, Södermalm, har haft flera lyckade aftonunderhållningar. Programmet för dessa ha upptagit sång, musik, deklamation och teater.

Nu senast har logen haft en lyckad teaterafton, varvid S. G. U:s Sundsvalls-avd:s teateramatörer uppförde lustspelet »Tosingar». Tack vare god instruktion och vägledning vid styckets inövande och de agerandes »medfödda» teatertalanger blev aftonen ovedersägligen en succés.

Vi äro övertygade om att logen Hälleberget, genom dessa sina initiativ för nöjeslivets förädling, skall röna förståelse och att kommande aftonunderhållningar av liknande slag skall giva samma goda ekonomiska resultat.

Ungdomslogernas jubileum. U.-l. i Skönsmon hade den 23 nov. en verkligt stilig fest med överfull lokal. Br S. J. Pehrson talade, varjämte u.-l. egna medl. svarade för ett omväxlande program.

— Samma dag hade u.-l. Vårt hopp, Sundsvall, jubileumsfest med ovanligt stor tillslutning. Även här talade br Pehrsson. Br Oskar Jansson föredrog en historisk återblick på ungdomslogernas verksamhet, om dess mål och uppgift. Allt detta interfolierades av sång i »alla durer», musik, uppläsning etc. En lyckad dag.

60 år.

C. A. Skoglund.

Vi ha sett föremålet här ovan flera söndagsmornar metande braxen i Selångersån. Vi ha känt igen honom på den vita mössan, detta icke så att förstå att man nödvändigtvis måste ha studenten för att meta fisk. I så fall tror jag, att föremålet för vår betraktelse tagit »prillan» på ett år, liksom snart salig Sten Stenson från Eslöv. Ty han torde ha en obeskrivlig tur, eftersom han är så flitig i umgänget med metgrejerna.

Nåja, I. O. G. T.-Bladet är inget försöksfält för några »meta»-fysiska utläggningar. Vi ha viktigare uppgifter, och det är att presentera logen Flink och Färdigs L. U., som med fjärde kvartalets utgång kan fira 100-kvartals-jubileum som uppördsman. Br Carl Anton Skoglund valdes till »Flinkens» uppördsman år 1906. I och med januari-kvartalets utgång skall han avgå

Tretton nya medlemmar erhöi S. G. U.-avd. i Skönsmon vid ett nyligen hållet extra möte. Det går framåt.

Ungdomslogen Näckrosen i Fjäl har haft en finfin jubileumsfest med som vanligt stiligt program. Br Pehrson höll föredrag.

Br K. T. i Sköns kretsloge meddelar, att han var förhindrad att infinna sig till K. T.-konferensen. Vilket vi också tidigare meddelat.

En fransysk visit hos Timråkretsen.

Det gällde att ta vara på minuterna.

Med Ostkustbanans tåg blev det att göra en fransysk visit hos logen Fredsförbundet, där Timrå kretsloge var samlad till extra kretslogemöte och instruktion.

Jag kom lagom till — »kaffedags».

Det låg visserligen något av skymning över det hela, och jag kom osökt att tänka på sången »Från fjärran dunkla tider mot ljuset fram vi gått, men aldrig utan strider ett ädelt mål blev nått» . . . Men att det fanns ett brinnande intresse, det kunde man konstatera under instruktionsföreläsningarna. Med intresse och stor uppmärksamhet följde deltagarna med på D. T:s orienteringar på kretslogeverksamhetens evironger, och när Frej Studieledare besteg podiet och gav en lektion i geologi, var detta tydligen något som »föll i god jord». Men så var tydligen Frej Studieledare hemma på sin mammas gata. Hans anförande vimlade av »platsaktuella» uppgifter, landhöjningar samt ortsnamnförklaringar. Och man satt där och lyssnade och var rädd för att anförandet snart skulle ta slut. Det var verkligen lika roligt som på bio . . .

Tiden var inne att signaturen måste resa och i sista minuten hann vi med att ge stoppsignal för O. K. B., som »fiskade» upp oss — vi voro tre, alla med målet: S. G. U:s kamratmöte i Sundsvall.

På återseende.

—n.

från denna sin befattning, som han med intresse och plikttrohet innehaft under så många år.

Ej heller detta är den allra närmaste anledningen till att vi här avkonterfejå br Skoglund. Den 21 dec. fyller han sina modiga 60 år och den dagen kommer icke att gå spårlöst förbi, det taga vi för givet. Vi spara också med våra blomster tills den dagen.

Br Skoglund har varit godtemplare sedan 1 jan. 1904 och innehar I. S. L.-graden.

Endast ett folk, som är starkt och lugnt, kan med framgång arbeta för freden.

André Tardieu.

Så ska' vi ha't!

Hos **ENGELFELDTS**

MÖBLER, MATTOR & GARDINER.

ska vi ta't!

Scoutkåren Vikingarnas invigningshögtidlighet.

Det var en stor dag för godtemplarungdomen i Sundsvall den 16 nov. Först hade S. G. U.-distriktet en arbetskonferens. Kl. 3 em. följde ungdomslogens möte och kl. 6 em. scoutinvigning samt samkväm för S. G. U.

S. G. U:s förbundsordf., som tillika är överste scoutchef, kom såg och segrade. Re-

BRUSTNA LÄNKAR.

En av logen Stödjepelarens äldre medlemmar har avlidit. Det är br Nils Jonnas Källström, Hjältan, som den 22 okt. avled å Sundsvalls lasarett. Han har tillhört logen sedan den 24 dec. 1884, alltså i 45 år.

I Stödenumret av I. O. G. T.-Bladet omnämnde vi br Källströms godtemplargärning.

Till begravningen, som ägde rum å begravningsplatsen vid Torpshammar, hade ett stort antal av logens medl. mött upp. Godtemplarkåren sjöng och komminister Hennings förrättade jordfästningen. L. T. br Evert Svedin framförde logens tack och sista hälsning samt nedlade en krans. En rik blomstergård ägnades den avlidnes minne. —n.

dan vid arbetskonferensen blev man övertygad om att br James Jönsson är klippt och skuren för sin uppgift. Jag är övertygad om, att vad han då lämnade i form av riktlinjer och arbetsuppgifter för våra avdelningar (och loger kan man tillägga), skall omsättas i levande verklighet och bli till nytta och nöje för vårt arbete.

Scoutinvigningen blev en upplevelse, har det från flera håll berättats för signaturen, som av andra plikter ej fick vara med på evenemanget.

Br Nohrman, Sundsvallsscouternas duglige och intresserade ledare, hade all heder av de unga scouterna. Taktfast och hurtigt tågade de in i lokalen, och i teten bars kårens nya fana — en gåva av syskonen Jönsson. Scoutchefen höll ett briljant tal till de unga, som mottogs med stormande bifall. Han talade om scoutrörelsens mål och medel — övertygande och befästande scout-tankens segertåg . . . Br Nohrman sade några vackra och tänkvärda ord till scouterna samt invigde dem enligt scoutings sed och skick. Det var en verklig högtidsstund. Många öga tårades . . . och de, som tilläventyrs sett något snett på denna rörelse fingo sina cirklar i hög grad tillrättalagda.

Helmer Karlssons
resebrev.

(Forts. fr. föreg. nummer.)

Logen Säterborgen, Gåsjo, arbetar under hårda förhållanden. Den behöver all den hjälp och uppmuntran den kan få i sin strävan att hålla logen i arbete.

Framåt i Viken syntes mig vara svag även nu. Den har förlorat greppet om allmänheten. Sök att återvinna denna och allt skall ordna sig.

Fränsta kämpe var på sin tid landets största loge. Den har emellertid de senare åren gått tillbaka. Vid mitt besök denna gång var det emellertid 100 proc. bättre än i våras. Fortsätter det, så blir det nog bra.

Ja, så var denna min turné slut. Det har varit ett mödosamt arbete och resultatet har ej blivit så lysande.

Om jag till slut skulle lämna logerna ett råd så blir det följande:

Sök att sluta upp med att odla danskultur. Lär medlemmarna att arbeta för mera ideella saker. Det svar jag fick av en ungdomsordenssyster, då jag bad henne komma till föredrag och logemöte, talar sitt språk. »När jag inte får dansa, har jag inget där att göra». Den sortens godtemplare är det inte mycket att ha, men av dem synes en del loger ha många. Det är dessa vi skola fostra och skola till att bli godtemplare. Här finnes arbete.

Till sist mitt broderliga tack till alla dem som stått mig bi i arbetet, främst då br D. T. och D. S. Mätte lycka och framgång följa Medelpads godtemplare!

Broderligen

HELMER KARLSSON.

Kårchef är, som sagt, br P. O. Nohrman, v. kårchef och sekr. br Yngve Åström. Avdelningschefer: för flickorna str Tora Jönsson, och för gossarna br Karl Hyttsten. Adjutant br Gust. Johansson.

Kåren består av 35 gossar och flickor. Flera kunna antagas. Anmälan kan ske till någon av ovanstående eller till ungdomslogernas intendent. —n.

Låt

WICKMANS

Ekipera Eder

i KAPPOR och DRÄKTER

Amatörteatern.

Det påstås att den som först riktigt har inandats scenens luft har svårt att sedan leva den förutan. Skådespelare som under många och långa år tjänat Thalia och som till slut skola njuta sitt otium, dragas ånyo gång på gång tillbaka till den magiska trollkrets som scenen utgör.

Det är nog ej heller många, som, ehuru icke skådespelare, ej känt teaterns trollmakt. När rampljuset tändes och orkestern intonerar Ouvertyren inställer sig en känsla som är synnerligen svårdefinierad men icke desto mindre underbar.

Teaterns konst är urgammal, den har ända från forntiden glatt människorna om också dess former hava växlat. Den har betytt oerhört mycket för mänsklighetens andliga liv och utveckling och dess historia är följaktligen rik och omväxlande.

Men lämnom detta därhän. Det var egentligen om den s. k. amatörteatern som denna lilla uppsats skulle röra sig.

Yrkesskådespelaren rycker gärna på axlarna då detta ord nämnes och menar att dillettanternas teater icke har något existensberättigande. Saken kan emellertid diskuteras.

Man kan redan på förhand gå ut ifrån att om amatörteatern, som nu på många håll är fallet, skall gå in för att uteslutas så att säga »spela pajas» och att genom mer eller mindre dum situationskomik få folkskrattmuskler igång, så har den mycket liten uppgift att fylla.

Men om amatörskådespelarna på allvar försöka ge pjäser av värde så ställer sig saken genast annorlunda. Tro nu icke genast att de därför behöva vara tråkiga och absolut fria från humor. Ånej, humor är något alltför värdefullt att bannlysas, men det skall vara humor som är fin och kultiverad i dessa ords riktiga bemärkelse. Det skall vara pjäser som ha någon inneboende bärkraft, pjäser med roller som framställer människor. Riktiga människor som man kan tro på. Ty teatern vill vara en bild av livet. Det är här som det framförallt syndas inom amatörteatern. De pjäser som spelas, framställa t. ex. bönder av ett slag

som man troligen får leta förgäves efter i levande ilvet. Det finnes intet av kött och blod i dessa figurer. Intet som kan skänka intresse utöver den förut omtalade situationskomiken som oftast är av tarvligaste slaget.

Av denna anledning är det heller icke underligt om såväl amatörskådespelarna som publiken tröttnar. Härav följer att det blivit en stor uppgift för de ideella organisationerna att skaffa pjäser med innehåll och som icke ställa alltför stora krav på utförandet som givetvis icke från början kan vara förstklassigt.

I nästa nummer av denna tidning skall jag hava nöjet återkomma med närmare upplysningar om ett försök i denna riktning som gjorts på initiativ av »Arbetarnas Bildningsförbund» och som lovar mycket för framtiden. En garanti för resultat utgör det faktum att intresset i hela landet är stort och att en sådan förmåga som Gösta M. Bergman, bekant från Studentteatern m. m., ställts i spetsen för företaget.

Men dessförinnan skulle jag vilja göra ett förslag, vilket kan vara väl värt att granskas och göras något av i distriktets loger. — Bilda studiecirkel i dramatisk högläsning!

Ni kanske bli en smula häpna över förslaget, men gör ett försök, och Ni bli helt säkert förvånade över resultatet. Många tro att läsande av dramatik är något tråkigt. Misstag. Dramatik är koncentrerad handling. Följaktligen kan intresset icke slappas. Detta givetvis under förutsättning av att det är god dramatik.

Ta nu och samlas några stycken som äro intresserade för saken. Dela ur rollerna och börja läsa. Men sök att sätta Er in i stämningen och miljön. Försök att bli ett med den typ och karaktär Ni skall framställa. Och framförallt. Försök att läsa väl. Där har Ni den allra bästa skolan för de framtida uppgifterna på amatörscenen. Ty innanläsning är för många en svår konst. Men den kan läras med tålmod och flit.

Om Ni finner att det är någon särskild pjäs som går särskilt bra så kan Ni ju ta och läsa den på ett logemöte och jag vågar påstå att mötesbesökarna ska sitta som ljus vare sig det nu är Strindberg, Ibsen eller någon annan författare som uppläs-

Till 'Carls hem' i D. T:s bil.

Vi kommo i god tid, D. T., str Carola Persson och undertecknad, till Distriktslogens första instruktionskurs för kretslogearbetet. Den numera livskraftiga logen Carls hem hade fått förtroendet vara värdar för densamma och den uppgiften skötte de med heder.

Det skulle visserligen bli lekinstruktion för äldre, och dessa uteblevo, men ungdomslogens medlemmar räddade situationen, så att denna del av instruktionsmötet slapp inställas. Vadan K. T. br Edvard Lorentson kunde börja sitt uppdrag med att hälsa alla välkomna.

Sedan var det str Perssons tur att ta vid i långdansen. Vi behöver väl knappast säga, att det skedde »med fart och med kläm». De unga deltagarna i leken visade sig vara hemma på området. Förmodligen hade den tj. v. K. T. sitt finger med i spelet.

Kl. 5 blev till extra kretslogemöte, var-

ningen gäller. Gör som sagt ett försök. Det lönar sig.

Till sist skall jag föreslå några pjäser som särskilt lämpar sig för en dylik uppläsning.

Vi ha då först och främst Strindberg som varande vår obestriddigt största skådespelsförfattare. Av hans arbeten lämpar sig t. ex. »Lycko-Pers Resa», »Paria», »Gustaf III» m. fl. utmärkt. När man blir mera varm i kläderna kan man möjligen våga sig på även de svårare av Strindbergs sakerna som »Fadern» m. fl.

Ibsens »En folkfiende» är mycket lämplig likasåväl som, för att taga modärnare författare, Hj. Bergmans »Swedenhjems» och Sheriffs »Männen vid fronten» eller som den heter i en annan översättning »Resans slut».

Ja pjäsvalet kan ju ordnas efter deltagarnas egna intressen, huvudsaken är att det nedlättes allvar på uppgiften och att deltagarna försöka tränga in i författarnas innersta mening. Gör man detta så stannar också mycket kvar. Man lär sig åtskilligt. Och på så sätt så kan ett dylikt tidsfördriv medverka till andlig växt.

H. H.

På 50-årsdagen

som ock på andra bemärkelsedagar
uppvaktar Ni bäst med en

HEDERSGÅVA

från

Hovjuvelerare Hallbergs

Sundsvall. Tel. 3650.

För Tombolor och Basarer

göres de bästa och fördelaktigaste inköpen hos

Varuhuset Norrland

Torggatan 3 — Telefon 1768.

Leverantör till de allra flesta festerna och basarerna
i distriktet.

Till uthyrning finnes flera sorters spel, gevär m. m.

vid sju ordensmedlemmar erhöillo trohetens grad.

Omedelbart /därefter vidtog instruktion i kretslogearbetet samt om gradernas betydelse och om symbolik. Det var D. T. och str Persson som svarade för den uppgiften. Därom har dagspressen förtäljt. D. S. försökte ge några uppslag för logerna och rek. anordnandet av hembygdsaftnar och hembygdsföreläsningar. (Det borde alla loger försöka med).

Sedan hade logen sitt enskilda möte, bra besökt och icke saknande arbetsuppgifter. Så skall det vara. På några minuter samlade kommitterade ett 30-tal namn för nyårshälsningar i I. O. G. T-Bladet. Intresset för distriktstidningen syntes vara stort. Sist följde lekar under str Perssons ledning.

Och så måste D. T. »stormköra» till färjan för att hinna med. Och så vart det afton den dagen. Sent omsider.

Vi slutar denna korta epistel med vädjan till alla systrar i logerna på Alnön: skaffa kretslogen en sats tjänstemannaregalier! Det bör vara en smal sak. Torps kretsloge fick sina regalier av logen Ljungan. Alldeles säkert kan våra 274 ordenssystrar på Alnön åstadkomma medel till en dylik sats regalier. Kretsrådet skulle lysa av idel välvilja inför en sådan händelse.

Ske alltså!

Ei John.

Br E. J. Bengtsson, medlem av logen logen Fridshemmet, fyllde den 15 nov. 50 år. Honnör för den pigge vännen och brodern!

Br J. G. Johansson, Ånge, medlem av logen Fridshemmet, fyllde den 15 nov. 50 år. Vi lyckönska!

Ett par viktiga punkter.

Vårt I. O. G. T-blad innehöll i sitt senaste nummer ett resebrev av br Helmer Karlsson, som behandlade logearbetet från våra bygder. Det är med blandade känslor man tar del av innehållet och man måste fråga sig vad orsaken kan vara, att intresset för logearbetet saknas, så att även logernas L. D. lyser med sin frånvaro från möten, som anordnas i agitationssyfte. När en tjänsteman av L. D:s befattning så nonchalerar sitt arbete, då torde det ej vara så mycket bevänt med de övrigas insatser. För det är nu en gång så, att där det finns en kraftig ledning, med intresse för sin befattning, blir också organisationen livskraftig.

Det göres en liten kommentar över resebrevets innehåll, där man försöker förklara att det var de svagaste logerna br Karlsson besökt, så man skall ej allt för mycket miss-trösta. Men inför denna förklaring kvarstår dock att logens tjänstemän borde veta sin skyldighet. Det är ett fel, när vi har L. D. fastläst och möjligheter till val av ny kraft ej förefinnes om frivillig avsägelse icke föreligger. Det ligger snubblande nära tillhands, att när en tjänsteman vet med sig, att så länge det lyster honom att behålla sin befattning, så tager han sitt arbete med knusende ro. Det är på tiden att en ändring kommer till stånd till det bättre.

Det förvånar även undertecknad att inte hjälpmedlens överföring till svaga loger äger rum mera än vad fallet f. n. är. Men kanhända att denna väg för en stabilisering av logearbetet är för besvärlig, och detta vill jag hålla med på, om överföring av hjälpmedlemmar skall ske med ballotering och intagningsceremoni, som en del loger har fått för sig. Men var i våra stadgar föreskrives något sådant?

Mycket skulle vinnas om aktiva medlemmar av vår orden vill utnyttja denna möjlighet till hjälpverksamhet. Svaga loger kunde därigenom bli kraftiga och livsdugliga igen.

Skulle vi som aktiva logemedlemmar gå in för en sådan arbetslinje torde ej sådana resebrev behöva publiceras, som det här nämnda, vilket ej gör någon människa glad.

Det finns mycket att göra bara den goda viljan ej saknas. Många arbetsuppgifter föreligga och en utbredning av vår orden är av vikt, så våra loger står redo att med all kraft gå in för rusdrycksfrågans lösning i någon form.

Gerd.

Från S. G. U.

Distriktsstyrelse:

D. O.: Folkskoll. Magnus Hovlin, Matfors. Tel. 99.

v. D. O.: Ombudsmannen Ivar Nilsson, Sundsvall. Tel. 2744.

D. S.: Hr John Nordén, Sundsvall. Tel. 1060 och 2121 (Postg.-konto 72182).

v. D. S.: Hr Yngve Åström, Skönsberg.

D.-kass.: Arb. Fridolf Persson, Essvik. (Postgiro: Medelpads Distrikt av S. G. U., Essvik, n:o 70473).

Ordf. i antituberkuloskomm.: fröken Sally Bengtsson, Sidsjövägen 1, Sundsvall.

Ordf. i kom. för folkdans o. lek: Hr Yngve Åström, Skönsberg.

Ordf. i idrottskom.: Hr Bertil Medén, Ljungaverk.

Ordf. i fredskom.: Hr Hugo Lindberg, Nyvid, Hovid.

FÖRTECKNING Å KORR. SEKR.

införes i ett kommande nummer.

TILL DISTRIKTETS AVDELNINGAR.

Samtliga avdelningar torde beakta de från Förbundsstyrelsen utsända arbetsplanerna. Diskutera dem och sök praktiskt omsätta något av de framförda förslagen.

»Elittrupperna» bör varje avd. kunna åstadkomma i första taget.

Utse kommissionärer för Unga Tankar, Reformatorn och I. O. G. T-Bladet.

Anordna lekaftnar, ev. i samarbete med logen. Tillskriv br Yngve Åström, Skönsberg, i denna angelägenhet.

Brevlåda.

S. P.: Försök ej, det lönar inte mödan.

Axa: Välkommen med bidrag. Om det ej är så formfulländat skrivet gör ingenting. Det rättar red. till om det skulle behövas.

Nyårshälsningar. Insänd namn och avgift (25 öre pr st.) före den 10 dec.

YRKESREGISTER

(Annonser om högst tre rader införes till ett pris av 10:— kr. pr år.)

BILSKJUTSAR utföres av E. J. Östman. Medl. av I. O. G. T. och M. H. F. Ring 2858 Sundsvall.

TRYCKSAKER och STÄMPLAR beställes fördelaktigast av John Nordén, Långgatan 23, Sundsvall. Tel. 1060.

Bliv Godtemplare!

RADIOAPPARATER

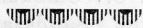
i olika prislägen.

Provspela de nya modellerna.
Utomordentlig tonkvalitet.

Inga batterier.

HIRSCHS
MUSIKHANDEL
Sundsvall.
Storgatan 6-8,
Tel. 2474.

Varm **RANJA** bästa
JULGLOGGEN

Rekvirera i tid från Eder
handlande.

BURMANS LAGER

Lämpliga JULKLAPPAR
100-tals nyttiga artiklar. BILLIGT.

BURMANS LAGER, Rådhusgatan 15.
(Mitt emot Telegrafan).

SKODON

Goda passformer. Reella kvalitéer.

Priserna de lägsta möjliga.

Stenvist & Ekholm

Storgatan 24, Sundsvall

GODTEMPLARE!

Vid förefallande behov vänd Eder med
förtroende till

L. HÜLPHERS

Glasmästeri & Ramfabrik

Köpmangatan 17. — SUNDSVALL. — Telefon 4081

Sorgbrev och Sorgkort, Visitkort,
Förlovningskort, Konfirmationskort

Beställ hos **John Nordéns Tryckeri**
Långgatan 23. Tel. 1060 & 2121.

Sveriges Godtemplars
Sjuk- och Begravningskassa,

ensam bland alla rikssjukkassor, som håller på
nykterhetskravet, lämnar synnerligen förmånliga
betalnings- och understödsvillkor.

Bilda lokalavdelningar!
Närmare upplysningar lämnas av centralkassören,
folkskolläraren Emil Petersson. Karlskrona,

E. Hoffströms Elektriska affär

Storgatan 7. SUNDSVALL. Telefon 1272.

LAGER AV Modern Armatur, Bordslampor,
Glödlampor, garanterade! Strykjärn o. Kok-
apparater, Installationsmateriel, Dammsu-
gare (även till uthyrning), Radioapparater
och Radiodelar.

Besök

C. J. Sjöstedts Rak- & Frisérsalong

Kyrkogatan 14 (snett emot Postkontoret)

Telefon 1196.

Konditori INTIME

(invid A.-B. A. G. Dahlmans)

Ordenssyskon!

Pröva våra KONDITORIVAROR och vårt
KAFFE. Ni komma säkert igen.
Beställningar mottagas å allt vad till yrket hör. För fäster
och samkväm extra rabatt. TELEFON 3352.

Broderligen O. A. HALLÉN.

THOMAS A. ANDERSSON

BEGRAVNINGSBYRÅ

Rådhusgatan 3 - Sundsvall

Telefon 3448 - Sommarb. 1771

Etablerad 1888.

BALSAMERING OMBESÖRJES.

Julinköpen

i FRUKT och GRÖNSAKER

gör Ni naturligtvis hos

Söderbergs Fruktaffär

Nybrogatan 15.

Telefon 4551.

MELPA-JUL

Martallens Visa.

Av S. S. Persson.

Jag stått här i skiftande väder
utsatt för alla vindars hot,
som piskat och ruskat min krona
och fåfängt sökt bräcka min rot,
och nordan i vredesmod slifet mitt hår
och gjort mig skallig och ful, men tror
väl någon han lyckats att få mig omkull?
Nej! An står jag kvar fast med skamfilat hull
och det är min fröjd och min ära.

Bäl är jag ej rank och välväxt
som gynnade bröder i skyddad nejd.
Jag blivit förkrympt och krokig
av bitande väder och stormig fejd.
Jag står dock när stoltare pampar bräks kull...
Och är jag ej vacker så är jag dock full
av den seghet och kraft som i vildmarken bor...
Jag älskar det veka och spröda — men tror
att kraften är skönhetens krona.

Jag drömmer nog också ibland...
Och frångjukans oro vaknar
när jag ser hur andra ha det
som jag själv så bittert saknar.
Men — storm är min fest! — vid dess första fläkt
jag ryser av fröjd och all oro är släckt.
Nej, nordan, vi brottas med gamman och lust,
du rövat min prydnad men icke min must,
och det är min stolthet, min ära.

Namnet WICKMANS är en borgen för det bästa i sin bransch.

UNGDOMAR!

Lär Eder
**Stenografi & Maskin-
skrivning**
vid
SUNDSVALLS
**STENOGRAFI- & MASKIN-
SKRIVNINGSBYRÅ,**
Storgatan 11 — Tel. 2918.

Maskinskrivningsarbeten och
duplicering utföras snabbt
och omsorgsfullt till modera-
ta priser.

Huru mycket pengar kommer Ni att äga vid 65 års ålder?

Tabell utvisande erforderlig månatlig insättning för uppnående av ett bestämt kapital vid 65 år. Räkntan beräknas efter 4 proc.

Kapital Ni önsk. vid 65 år	Eder nuvarande ålder									
	10	15	20	25	30	35	40	45	50	
5,000	2: 10	2: 64	3: 33	4: 25	5: 49	7: 22	9: 74	13: 64	20: 31	
10,000	4: 21	5: 28	6: 67	8: 50	10: 98	14: 44	19: 47	27: 28	40: 63	
15,000	6: 31	7: 91	10: —	12: 75	16: 47	21: 67	29: 21	40: 91	60: 94	
20,000	8: 42	10: 55	13: 33	17: 01	21: 97	28: 89	38: 95	54: 55	81: 26	
25,000	10: 52	13: 19	16: 66	21: 26	27: 46	36: 11	48: 68	68: 19	101: 57	
30,000	12: 62	15: 83	20: —	25: 51	32: 95	43: 34	58: 42	81: 83	121: 88	
40,000	16: 83	21: 10	26: 66	34: 01	43: 93	57: 78	77: 89	109: 10	162: 51	
50,000	21: 04	26: 38	33: 33	42: 52	54: 92	72: 22	97: 37	136: 38	203: 14	

SUNDSVALLS SPARBANK.

SKRIVMASKINER.

Miniatyr och Kontors-
modeller köpes fördel-
aktigast hos

Affärssystem

Storg. 11 — Tel. 2918.

SUNDSVALL.

Frid på Jorden!

Det är natt över Judeen. Vid en eld vakta några herdar sina hjordar, som lägrat sig för natten kring sina vårdare. Nattens mörka, kusliga tystnad sätter sin prägel på de vakande människors sinnen. Elden ger en viss trygghet. De vilda djuren sky dess sken. Tankarna gå. Är inte nattens mörker en bild av den fasa, oro och strid som människor lida och utsätta varandra för och som fyller den ena folkstammen med skräck för en annans överfall? De vaktande männen tillhöra ett folk vilket nära nog dukat under i århundradens strider och de längta efter det nästan ofattbara som ligger i det lilla ordet fred. Deras siare ha talat om en dag, som skall gry, skänkande dem en man, som skall kunna infria miljoners längtan genom årtusenden. Han skall komma, fridens furste, ha de siat. En liten eld ger trygghet, ty även om den är liten, sprider den sitt sken. Då flyr oron och skräcken. Tänk dig en brasa, som bleve så stor, att den lyste kring all världen, lyste och värmd, när annars natten rått! Var det den visionen som fyllt profeten, vilken talat om ett stort ljus? Varför skulle det inte kunna vara en möjlighet? Men varför ha de kommit att tänka på detta och tala därom denna tysta natt? Är det inte något särskilt just med denna sällsamma timma? Den har ju kommit att helt låta dem glömma mörkret och ensamheten. Ha de slumrat eller varit vakna? Blev inte tankebilderna en stor ofattbar verklighet? Allt mörkret försvann, och till en stor underbar låga blev deras gemensamma längtans eld, och vid skenet av den sågo de in i den till verklighet blivna värld,

som nyss förebildligt funnits i deras längtan. Vad hade de upplevat? Något stort måste ha timat i denna natt. Hade de inte tydligt förnummit röster, som talat om frid på jorden, när människornas vilja blir god? De hade funnit medlet, vägen — god vilja. Legendernas tal ha burit den nattens händelser till västerlandets folk och knutit dem samman med födelsen av den man, som gav människorna broderskapstanken.

Hur har den förverkligats? Var äro de, alla dessa tempelbyggnader, som resa sina vita murar och sträcka sina smäckra tornspiror mot himlen, därifrån solljuset kommer? De äro människornas goda vilja omsatt i handling, viljan att nå all världen med det budskapet: "Vi äro bröder — må vi leva i frid!" Sekel har lagts till sekel sedan den underbara natten i Judeen. Den natten, vars sägenomspunna händelser i årets mörkaste tid kommit oss att till åminnelse fira en ljusets fest, från vilken vi minnas vår barndoms jular med skimmer kring, byggt upp så luftigt ljusst av barnafantasien. Julen — en gång om året, då allas vilja är mer än annars god. Skall dess anda en dag bli rådande, så att sinnena alltid ha jul? Ja, vi tro det, då vi se, huru mitt i världskrigets helvetesdans minnet av barndomens julträd och fridsevangeliet blev starkt nog att föra samman händer till broderligt handslag mellan bröder av skilda folk med order att mördra varann.

Nära två tusen år e. Kr. Det är midnatt vid västfronten och — julfatt. I skyttegravar helt nära varann ha tyskar och engelsmän några timmar låtit gevärens kallna. "Varen på vakt! Det är troligt att engels-

männen vänta att få anfalla", lyder tyskarnas order. Men vad är nu detta? På bröstvärdet har fienden satt upp en strålände vacker julgran. Vilken underlig stillhet! Var det en ny krigslist, ett grovt försåt? Snart skola väl skotten smälla, bäst är att vara beredd. Men det blir inga skott. Då gripa julmännena tyskarna. De stämna upp först svagt och sedan allt starkare: "Stilla natt, heliga natt!" Sången upphör, det är åter dödstillnad över fältet. Så med ens ljuder med kraftiga mansröster: "Stilla natt, heliga natt!" Det är bara den skillnaden, att nu är det engelska röster och ord. Är detta verklighet, detta: "Gud jul, kamrater! Kom över till oss, ska vi bjuda på julförtäring. Vi skjuter inte." Där reser sig en storvuxen engelsman ur skyttegravens utan gevärs, utan hjälm, med händerna fulla av kakor, marmeladaskar och cigarrer. Från tyskarnas förråd letas fram korv, ost, bröd och cigarrer och en man går över till "fiendens" sida. Från båda håll ljuder i ett jubel utan ände: "God jul, kamrater, vi skjuter inte! God jul!" En tysk student går fram till de engelska officerarna, och ett avtal göres: "Vi skjuter icke under någon av juldagarna". Jublet bland soldaterna är obeskrivligt. Julens frid har ersatt skyttegravarnas fasa. — Hur länge dröjer det, innan det mellan bröder av skilda folk heter: "God jul, kamrater, vi skjuta aldrig!?" När skall julens frid räcka från jul till jul och vi sluta upp att beskjuta varandra med avundens och förtälets giftpilar? När vi fått en god vilja, blir det alltid frid på jorden.

M. H.

MATFORS VARUHUS

Gör ett besök i Matfors Varuhus till julen, ty där finnes platsens största sortering i husgerådssaker, glas och porslin, leksaker och presentartiklar.

Skodon, galoscher och pjäxor.

Grammofoner o. radioapparater samt el. armatur.

Skidor, styrkalkar och stålsparar.

Jul och nyårskort till reklampris.

— ALLT TILL LÅGA PRISER. —

J. Sunessons Bokhandel^A_B

SUNDSVALL.

Musik-, Konst- & Pappershandel.

Levererar böcker till alla slags bibliotek. Lämnar råd och upplysningar. Kataloger på begäran.

FREDSLOFTE.

Julen är ju den av våra högtider, vilken mer än andra kan kallas fredens och fredens fest.

Årtusenden ha gått sedan den dag, då enligt legenden änglarnas kör sjöngo den nyfödde Fridsfurstens lov. Och under alla dessa år har samma furstes och filosofers kärleks- och fredslära predikats för människorna. Allt flera och flera ha lyst rat till de väckande, förmanande orden om mänsklighetens broderskap och Guds kärleksfulla broderskap. Broderskapsidéen har likt fanfareerna från sagans himmelska basuner väckt folket, som slumrade i våldsgudinnans famn. Och folket har som i en syn sett Fredens sol stråla i fjärran och det har i hänryckning tyckt sig fortfarande förnimma tonerna från änglakören sång: "Frid på jor-

den, till människorna en god vilja".

Människorna ha blivit delaktiga i den gudomliga *idé* om ständig fred, — men därvid har det stannat.

Eller har man vare sig genom tillämpandet av det förkroppsligade vansinnets idé om "rusta för fred", genom höga magnaters å staternas vägnar ingångna fördrag, eller genom å internationella kongresser antagna resolutioner kommit ett uns närmare det mål mot vilket man säger sig sträva? Nej, och åter nej!

Det var säkerligen det stora flertalet tänkande människor, som före 1914 ansågo ett krig av de dimensioner som då blossade upp, höra till de yttringar av människans djuriska natur vilka aldrig mer skulle visa sig. Och dock kom kriget och varade i år!

Folket kände fredsiden och erkände den vara något av det skönaste som skapats av mänskligt förstånd, eller kanske rättare fötts i ett ädelt känsloliv, men det hade då ännu icke kommit till insikt om att "tron utan gärningar är död". Det var ett dådlöst drömmande om ett ideal i det blå — det fattades folket *viljan till handling*.

Och den fattas ännu!

Här bör S. G. U.-arens julgåva till mänskligheten givas. Och den bör vara: En *maning* till Dig själv att med känsla och förstånd omfatta fredsiden, och ett *löfte* till Ditt förbund att i handling omsätta Din idé, ty kom ihåg att "tron utan gärningar är död".

James G. Jönsson.

S. G. U.-are på agitationsfärd.

Matfors Koop. Handelsförening

— Konsumenternas egen affär. —

Platsens största sortering av alla sorters varor.

Hos oss väljer Ni lättast Edra julklappar.

— Tel. Matfors 33 & 55. —

Drivnings- och ciseleringsarbeten.

Restaurering av gamla metallsaker.

Färgning och oxidering.

Porträtt i brons.

Putsnings och polering av metaller.

Joh. Holter, Skönsberg

Studier vid Högre Konstindustriella skolan i Stockholm. Kommerskollegiums stipendiat.

Sy efter mått å WICKMANS 1:sta klass Damskrädderi.

LINDERS JULAFTON.

Av S. J. PEHRSON.

Inspektör Linder var vid dåligt humör. Vilket icke var ovanligt. Han var trött och missbelåten — med sig själv och hela världen. Fy, vad livet kan vara tomt ibland — så äcklande tomt och meningslöst. När man under långa år slitit och släpat för att nå ett visst mål, och så — just när man tror sig ha nått det och skall sträcka ut handen för att gripa frukterna, då, ja då, genom något underligt ödets hokus pokus är alltsammans »puts weg». Och man står där ensam och fattig och fryser, mera tom och beklagansvärd än någonsin. Fy, vilken meningslös tillvaro. Bättre att man aldrig blivit född...

Ju mera Linder grävde och rotade i sitt »jag», dess mera överretade blevo hans nerver. Och dess större syntes honom livets vidrigheter.

Han hade hållit på med det hela dagen. Och denna dag var då som förtrollad — allt hade gått på tok. Det hade börjat redan på morgonen; då hade han för en bagatells skull blivit osams med sin värdinna. Rakvattnet var inte tillräckligt varmt. Kanske det egentligen endast varit inbillning från hans sida, men det hade varit nog för att åstadkomma en scen. Det värsta var att han måste erkänna inför sig själv att han förgått sig, inte alls uppfört sig som en gentleman. Så han hade till på köpet fått be om ursäkt. Ingenting är så retfullt som att uppföra sig så att man behöver be om ursäkt.

Om dagen hade börjat tråkigt, hade fortsättningen inte varit bättre. Allt hade gått honom emot. På expeditionen hade han blivit osams med både över- och underordnade. Och orsa-

kerna voro även här bagateller — ett obalanserat sinnes retlighet. Det insåg han själv. Men det gjorde honom icke gladare — om möjligt ännu retligare...

Ju längre dagen framskridit, dess retligare hade humöret blivit. Och motigheterna hade kulminerat i ett brev som han fann i sin brevlåda när han kom hem till middagen. Brevet var från hans svärfar. Kanske man bör säga före detta svärfar, ty Linder låg under skilsmässa med sin hustru. Just i dagarna skulle det första året — prøvoåret — vara förgånget. Och han hade ingen anledning att tro, att det skulle återgå till det gamla och han få behålla sin hustru. Fast nog sved det i hjärterötterna när han tänkte på de första — och enda — äktenskapsårens lycka och de ljusa förhoppningar han då haft om framtiden. Men förhoppningarna grusades så snart. Lycokoären blevo endast två, sedan var det slut. Slut... för alltid... Som en väldig öken med kylande tomhet och växande skuggor utbredde sig framtiden för honom. Ingen ljusglimt... ingen mening... Helst hade han velat fly från alltsammans... om han kunde...

Vad i all rimlighets namn kunde svärfadern mena med denna bjudning? Var det hans mening att riva upp ett gammalt sår som var långt ifrån läkt? Men det var inte likt honom. — Och så komma på själva julafton med en inbjudan till samma dag. Det var egentligen i högsta grad oförsynt... taktlöst... Hade han åtminstone kläckt ur sig denna inbjudan litet tidigare.

Naturligtvis skulle han inte fara. Ja, naturligtvis! Det vore i själva

verket onaturligt att resa, dels på grund av den spänning som var rådan- de emellan honom och hans hustrus släktingar och dels på grund av invittens sena ankomst. Det såg nästan ut som om denna egendomliga inbjudan var en vacker gest och ingenting annat. Hade vederbörande verkligen önskat att han skulle komma hade han säkert meddelat honom denna sin önskan i tid. Men — inte heller detta var likt svärfadern. Han var sannerligen inte den som slösade med vackra gester. Han var öppen hjärtighet — och, när så behövdes, hänsynslösheten — själv.

Och — tänk så enträgen den gamle varit i sitt brev: »jag ger dig inget val, du måste komma» stod där. Och gubben brukade aldrig säga något som han inte menade. Det måste ligga något bakom det här...

Var det månne meningen att sammanföra honom med hans hustru igen? Ånej, det var ju hon som hade påyrkat skilsmässa. Och dessutom var hon ju utomlands och skulle — efter vad som meddelats honom — fira julen därborta.

Nåja, hur som helst, han skulle inte resa. Naturligtvis! Han kunde inte — det var helt enkelt inte förenat med hans värdighet.

Men — det var konstigt att han måste resonnera sådär med sig själv, liksom bevisa att han inte kunde fara. Och när han så hade bundit beviskedjan riktigt stark, då — började han om igen. Det var som om det fanns något djupt inom honom som opponerade sig och som måste övertygas...

Men varför resonnera så där! Saken var ju klar! Han kunde inte och skulle inte fara! Se så där, nu är den

Vid behov av
BILSKJUTSAR
vänd Eder med förtroende
till

AXEL LARSSON

Stockstrand.

Tel. 34a.

Ny, elegant vagn.

Övertyga Eder själv

genom att göra ett provköp
i någon av våra butiker nu till
Julen. Sedan äro vi övertyga-
gade om att ni icke alls besö-
ker någon annan affär på
platsen.

Essviks-Nyhamns Koop. Handelsförening u. p. a.

LÅT WICKMANS ekipera Eder i Kappor. Pälskappor.

saken klar. Julafton skall firas så som det bäst anstår honom: ensam med ett upprivet inre och bittra minnen... Allena och bortglömd skulle han som sagans drake ruva över sin skatt: det kvidande hjärtats stora smärta...

— — —
Det var alltså avgjort... oåterkal-
leligen avgjort: han skulle icke hör-
samma inbjudningen.

Men nu satt han på tåget på väg till
— sina svärföräldrars hem. Opponen-
ten i hans trasiga inre hade segrat.

Denna litet underliga omständighet
var sannerligen icke ägnad att lugna
hans nerver: han hade redan hunnit
skaffa sig en hel del ovänner på tåget.
Rökkupén, som han satt i, var fullsatt
av julresande och tobaksröken var
tung och kvävande. I ett hörn satt en
gammal dam, som protesterade så fort
någon öppnade ett fönster eller en dörr
för att släppa in en smula luft. Det
kanske bara för att tillfredsställa sin
lust att retas som Linder öppnade ett
fönster, när tåget gjorde ett längre up-
pehåll vid en station.

— Ack, stäng det rysliga fönstret,
jag tål verkligen inte drag, jämrade
sig den gamla damen.

— Men ser ni då inte att det är så
mycket rök att man knappast kan an-
das härinne. Och stanken är ju ryslig,
fräste Linder.

— Ja, om herrarna låter bli att rö-
ka blir det inte så mycket rök här-
inne.

— Ser ni då inte, människa, att ni
sitter i en rökkupé. Den som inte tål
litet rök och frisk luft kan ju flytta
in till en annan kupé, skrek Linder och
gick ut på plattformen.

Då kom konduktören.

— Snälla konduktörn, stäng det o-
täckta fönstret, jag blir rent fördärvad,
bad damen.

Konduktören stängde fönstret.

När Linder kom in och fick se att

fönstret var stängt gick han genast och
öppnade det och ställde sig bredvid för
att vakta det.

Tåget satte sig åter i rörelse, men
Linder stängde inte fönstret. Det blev
kallt genom det kalla draget och pas-
sagerarna började frysa. Men Linder
rörde inte en fena. Han stod kvar på
sin plats vid det öppna fönstret och
huttrade och frös även han — men det
var en så välsignad vällust att frysa
just nu...

Den gamla damen knorrade högljutt
och vädjade till sina övriga medpassa-
gerade. En herre trängde sig förbi
Linder och stängde resolut fönstret.

— Kruka, mumlade Linder, och för-
svann ut på plattformen. Där stod han
kvar tills han var framme...

— — —
Linders svärfar mötte själv vid sta-
tionen. De växlade inte många ord
med varandra. Tysta åkte de till svär-
faderns villa i den lilla stadens utkant.
Linder fick sig anvisat ett rum och
lämnades så ensam för att klä sig till
middagen.

Inspektör Linder såg sig omkring i
rummet. Det var det gamla vanliga
som han brukade bo i när han varit
gäst här. En här av minnen vaknade
och stormade honom in på livet. Lin-
der bet samman sina tänder, ansikts-
dragen blevo hårdare och mera mar-
kerade än vanligt. — Det här är ju rena
toryren, mumlade han mellan tänder-
na.

Klädseln var snart fullbordad. Men
svärfadern, som skulle hämta honom,
dröjde. Linder sjönk ner i en länstol
— samma länstol där han suttit så
många gånger förr, fast under andra
förhållanden.

— Fördömt påhitt det här. Jag und-
rar just hur det här skall sluta. Gub-
ben var sig heller inte riktigt lik, tys-
tare och allvarligare än vanligt, mum-
lade han.

Jaså, de hade den gamla tavlan kvar.
Den målade han och gav sina blivande
svärföräldrar i present när han var
fästman. Han hade litet konstnärliga
intressen och även begåvning på den
tiden. Det var innan allt gott hade
dött inom honom — frusit ihjäl... Ja,
det var då, det. Tänk så glad hon,
Hjördis, hade blivit, när hon fick se
den tavlan. Hon sade sig vara stolt
över honom. Och tänk så mjuk och
god och hängiven hon var på den ti-
den... Och se där på hyllan tronar
ännu hans eget foto med den vita mös-
san — ack, du bedrägliga Liv, huru
fagert log du inte då. Vem kunde tro
att ditt leende var idel falskhet... Det
hade varit bättre att aldrig ha fått sma-
ka något av din sötma... saken
hade inte varit så stor då... Tänk
om man varit född på en bakgata och
haft en usling till far och en sköka till
mor, då hade man icke haft någon
skönhet att begråta... Då hade man
varit hård och stark och förhärdad...
Konstiga människor som inte tagit ned
det där gamla kortet. Själv hade han
bränt allt som påminde honom om
flydda tiders trolösa lycka. Han or-
kade inte se det... Jaså, nu börjar
kyrkklockorna ringa. Också ett på-
hitt. Det var väl julbön, förstas. Und-
rar just vem som uppfunnit den där
seden att låta kyrkklockeskrammel tor-
tera människor som inte vill bli på-
minda om jul... inte om nånting för-
resten... Ja, och så skall man väl
snart ner till dom andra, därnere. Och
där har dom väl julgran. Och så ska
dom väl sjunga psalmer... Fördömda
påhitt...

Ack, ja. Jag minns så väl den första
julen vi hade tillsammans... Tänk, hu-
rudan hon var då... Vem skulle då
trott att... Barnsligheter! Varför
skall allt detta komma över mig nu...
Begriper du inte, gamle idiot, att det
är slut nu...

Så ska' vi ha't! **Hos ENGELFELTS** ska vi ta't!

Möbler, Mattor och Gardiner.

WICKMANS säljer KAPPOR, DRÄKTER bäst och billigast.

Dörren öppnades och svärfadern trädde in. Han var klädd i frack och såg hög och myndig ut som vanligt. Nej... inte som vanligt... Det var något som hade förändrats hos honom. Linder kunde inte säga vad det var. Men något var det...

— Ursäkta att jag kommer in så här. Men jag knackade och då du inte svarade tog jag mig friheten att gå in ändå.

— Å, för all del. Men jag hörde verkligen ingen knackning, så du får ursäkta att svaret uteblev.

Linder reste sig.

— Mor väntar på oss därnere om du vill vara så god. Men innan vi gå ned skulle jag gärna vilja tala några ord enskilt med dig. Sitt ner, om du tillåter.

Inspektör Linder satte sig tyst. Det var något visst högtidligt över svärfaderns ansikte och hela uppträdande som gjorde honom nervös.

— Först vill jag då tacka dig av allt mitt hjärta att du kom hit. Jag förstår att din närvaro innebär en seger över dig själv...

Inspektör Linder vinkade otåligt med handen.

— Ja, du får ursäkta mig, fortsatte svärfadern, men jag måste fortsätta. Du har säkert undrat varför denna bjudning kom. Nu skall du få reda på det. Stämman skalv av rörelse och inspektör Linders bleka ansikte blev ännu blekare. Han visste inte vad som skulle komma, men var beredd på vad som helst.

— Först som sist, min dotter — din hustru, ty det är hon ju ännu — är här i huset... Hon... ligger... därnere... döende...

Den gamle lutade huvudet i händerna och snyftade. Linder rusade upp — likblek och med förvridna anletsdrag.

— Vad säger du!

— Du måste behärska dig — liksom jag, fast det är svårt. Sätt dig ned ännu ett ögonblick och jag skall säga dig allt.

— För några veckor sedan skrev hon från Paris till mor och mig. Det var ett gripande brev. Hon berättade om ert äktenskap — ditt och hennes. Hon skrev att det var hennes skull att det gick som det gick. Vidare bekände hon att hon ljög när hon påstod att kärleken var död. Min dotter är, som du vet, en stolt natur. Och sådan är du. Det hade kommit en liten fnurra på tråden er emellan... en liten fnurra som med litet förstäelse och ödmjukhet lätt kunnat ändras, men det gick som det gick. Hon trodde, att din kärlek var död... och då var hon för stolt att stanna kvar hos dig. Stoltheten förbjöd henne också att delge rätta orsaken till den skilsmässa hon ville ha till stånd och så sade hon att du inte längre hade något rum i hennes hjärta... Men, som sagt, nu har hon delgivit oss att det var lögn allt det där. Och den lögnen var så stor, att den kanske kostar henne livet. Ty du skall veta, att hela detta är ni varit skilda åt för henne varit ett år av namnlöst lidande och — längtan. Och hon var för vek, stackarn. Hon orkade inte med det...

— Men — nu har hon kommit hem för att dö. Denna förgiftande stolthet sitter nämligen ännu kvar i henne... åtminstone så mycket att hon ej på något sätt vill sätta sig i förbindelse med dig. Hon vet inte av att du är här...

— Ja, detta liknar en intrig, men jag hoppas du förlåter mig för att jag är — far... och älskar min dotter. Kanske du skulle kunna rädda henne. Om detta förfärliga missförstånd kom ur världen... Ty, ser du, jag tror att det är missförstånd från båda sidor. Om jag inte tagit alltför fel, så älskar du

ännu min dotter, fast din bedrövlige stolthet hindrat även dig att visa dina rätta känslor...

— Nu förstår du kanske vart jag vill komma. Jag vill ha dig att ta första steget, låtsas som om du kommit hit på eget initiativ...

— Har jag missförstått dina känslor får du förlåta mig. Jag vill naturligtvis under inga omständigheter kräva annat än ärlighet från din sida. Är din kärlek borta, nåväl, då uppmanar jag dig att resa härifrån i samma obemärkthet som du kom... Men om du älskar min lilla Hjärdis, så låt inte dum och malplacerad stolthet helt förstöra bådas era liv...

— Ock så: förlåt mig denna intrig. Jag skäms över att på detta sätt vara böneman...

Den gamle avbröts av att ett par armar lades om hans hals och en trött, bruten människa böjde sig mot hans axel och grät... tårar, som kom all den is som under ett långt års lidande och förtvivlan lagrat sig omkring ett stackars människohjärta att smälta och siade om att vårens förnyade tid skulle komma...

Ett tacksamt hjärta aldrig spar,
ej heller ockra vill,
men delar med sig, vad det har,
och ändå litet till.

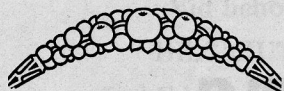
Talis Qualis.

Det ges intet, icke ens tanken, inte ens uppfinningen, som icke är ett kollektivt verk, fött av det förlutna och det närvarande.

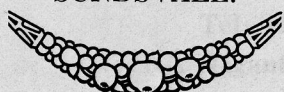
Krapotkin.

Endast genom ansträngning fullbordas ett verk, stort eller litet, ej genom blotta önskningsar: i det sovande lejonets mun löpa inga gazeller in.

(Indiskt tänkespråk.)

Vill Ni för billigt pris bli elegant om fötterna vänd
Eder då till
STENQVIST & EKHOLM,
Storgatan 24,
SUNDSVALL.

UR

Kärkomna
Julklappar
GLASÖGON
Zeiss Punktal.

OPTIKER BJÖRNSTRÖM,
— SUNDSVALL —
Examinerad Optiker.
Tel. 3049. :— :— : Tel. 3049.

Granlo Bilstation

Vid behov av billiga bilskjutsar
för längre och kortare resor

RING 2858

E. J. Östman.

EN LYRIKER.

Vår ordensbroder, redaktören och skriftställaren S. J. Pehrson har avslöjat sig som en fullblodig lyriker, en oförfärdlig idealist, som i vår krassa, materialistiska tid verkligen vågar vara sig själv. Annars är det belagt med dödsstraff.

Säkerligen har han icke saknat de goda vännernas »goda råd» att sig omvända och bättra och i stället söka sig ära och rikedom efter den myntfot, som f. n. står högst i kurs. Att han ännu icke fallit till föga, må vara honom till berömmelse.

Frestelsen av »avfalla från dygdens väg» har säkerligen legat snubblande nära. Det är bara mänskligt. I br. Pehrsons diktsamling »Dröm och Bikt» — som just nu kommit i våra händer — finnes talande bevis för att kampen varit svår och motgångarna många.

I dikten »Hjärtat» biktar skalden:
O, varför, arma hjärta, skall du väl
sträva, säg,

att hinna upp till solen, när nedåt går
dig väg:

När ljusa drömmars rosenknopp
slår ut sin kalk lik blod,
ur dolda källor virvlar opp
en smutsig, slammig flod,
som kväver allt.

Han liknar sitt liv vid en vandring
över avbränd mark, där träden stå
svedda och svarta. Det är bara askan
kvar av den förbrända helgedomen. —
Så snubblande nära var han på sorgens
och lidandets väg...

Mitt i det nattsvarta mörkret, när
kvalen slå, kan det hända att

S. J. Pehrson.

... »i avgrundsandens inre vaknar
längtan efter ljus och renhet,
och han första gången skådar
sin onda bröstna spegelbild...»

Men i diktverkens andra avdelning
möter oss ett ljusare ackord:

»jag kan ej, jag vill ej tro,
att livet ej är en fest.
Jag byggt mig en ljusstark bro
till stjärnan, som lyser bäst.»

Ackorden bli allt djupare och fylligare:

»Så vackert om himmel på jorden jag
drömde
om gudarnas säte i människobrust...
om sanningens allvar bak hugstora
orden,

om kärlek, som skänker den sörjande
tröst.»

Lidandet, sorgen har dock sin uppgift
att fylla:

»Jag anar mening med all strid
och med all sorg och nöd
— med livets tunga, hårda id,
och kamp för hem och bröd.
— Jag anar mål för stormig färd,
för själens trötta pilgrimsfärd,
och smärtors heta glöd.»

För oss, idéernas stridsmän, är väl
följande slutstrofer i dikten »Jag drömde»
som klingande cymbaler:

»Dock — stark är blott den som allena
kan vandra
med dansglada steg dit där drabbningen
står,
i brottnings blodskamp kan le emot
andra
när hjärteblodet rinner ur öppna
sår...»

Det är inte svårt att förstå, varför
vår kamrat i så hög grad vunnit ungdomens
kärlek och tillgivenhet både här i vår
provins som i andra trakter, där han
färdats. Ty sådana toner förstå de unga.
Och vad som än säges om nutidens
ungdom — den ungdom, som många av
oss och ej minst författaren sätter så
högt och på vilken vi tro — i »brottnings
blodskamp» vill nog denna ungdom vara
med.

En enhällig svensk press har fört
skänkt omskrivna diktsamling de bästa
lovcrd och vi be att få rekommendera
boken, framförallt åt vår ungdom.

Eijohn.

Vem är den bästa inköpskällan
i ESSVIK—NYHAMN?

Jo, den förnämsta är

GRUNDSTRÖMS

ESSVIK.

Sen är det ingen,
därefter är det ingen alls
och sedan kommer möjligtvis
de övriga.

— Övertyga Eder själv. —

De
FÖRDELAKTIGASTE

Julinköpen

— göres hos —

F. VIKLUNS
DIVERSEHANDEL,
LJUSVIK, ESSVIK.

Bästa och billigaste

JULINKÖPEN

göres i

Frans Olssons

Herr- & Damekiperingsaffär,

ESSVIK.

Tel. Nolby 48.

Namnet WICKMANS är en borgen för det bästa i sin bransch.

Kända "gubbar" önska Er alla en god Melpa-Jul.

- Till karikatyrerna på nästa sida. -

Vår tecknare har mer och mindre iakttagen gjort en förjuls påhälsning hos mer och mindre kända "godtemplargubbar", både sådana som nu äro i god mening uttryckt komma till gubbstadiet och annat folk, om vilka epitetet användes i betydelsen föremål på papperet som produkt av tecknarens flitiga penna. De ha alla velat bringa sin julhälsning med, i det fall de blivit i tillfälle säga nånting, men då en del av er kanske har svårt att påminna er mer än namnen och inte i övrigt vet, vem som är vem, är en liten presentation kanske ej ur vägen.

Vi börja med en "tongivande" person från det vatten- och ljudvåg-omflutna Alnö. Vi träffa honom ofta i sällskap med hans och vår vän Johansson, han, som ni ser inte är med här. Båda två ha vi sett dem komma med instrument på vilka de taktfast knäppt oss en "Sommarhemstrall" och ett "Tack till de gamle".

Så göra vi bekantskap med en för oss icke obekant, som med lite fysikalisk terminologi kan sägas vara en rund kropp som fortplantar sitt tryck med samma styrka i alla riktningar. Detta kan bli rätt obehagligt om man händelsevis har en viss skyldighet att till föremålet i fråga lämna rapport om vad man hittat på under kvartalet, om man, som det händer, råker på höra till den mindre punktliga. För övrigt kan vår man gott gå för två, och det gör han som dubbel distriktssekreterare. Alla veta, han alltid är sig lik — utom i Melpa-Jul.

Vad som gett vår bekante kommunalman och D. T. så lång näsa för tillfället är lite svårt att förstå. Han kanske bara grubblar på något viktigt distriktslogebeslut, som måste "korrigeras". Vill ni ha ett förredöme så passa på här till samhällets välfärd. När andra gå från makten mot Svala, då gör han tvärt om.

Har ni nånting som behöver repareras, det må nu vara en maskin, en organisation eller kanske er blick för vad som bör göras, så kan ni för-

troendefullt vända er med dylika småsaker till distriktslogens överste valmakare i Timrå. Smärre sociala reformer genomföras utan särskild kostnad.

Frej var fruktbarhetens gudom bland forna tiders medelpadningar. Nu söker han göra den andliga sådden fruktbarande i medelpadssjälen via böckerna. En känd egendomlighet för honom är hans förkärlek för rörelse i cirkel.

Alnö har mycket att bjuda på i både den kroppsliga och andliga idrottsvärlden. En av de kraftiga gossarna träffa vi här. Men antingen ni träffar honom bland brottare eller boxare, "bråttare" än som livsförnödenhets-m. m.-överdirektör för S. G. U:s stora sommarting, då det spöregna, det har han aldrig haft, men tro ni inte att han klara opp'et? Jo då, och det med gott humör och ett lugn som en jämtbonde skulle ha avundats honom.

De två jämtarna, av vilka den ene blivit "mas" och den andra "melparing", synas synnerligen allvarliga för tillfället. Inte finns det någon anledning för "masen" att frukta för att bli nån "standard"-typ och inte borde det vara "Matfors" bekymmer för att han, som någon sa, "ska vara som en far för alla barna", som gett så dystra miner. Nej, dom tänker nog på en turné.

Ska den bli så ta Yngve med, så får vi folkdans och lek. Ni känner kanske till att det är rum för bra mycket arbetsiver och energi under den där peruken. Apropos peruken, så är den just till salu nu, om det finns någon hugad spekulant. Som vice kårchef för den första scoutkåren av I. O. G. T:s förbund i Medelpad, skulle ni höra såna "Giv akt" han kan riva i med. Det låter inte magert.

Lått oss nu titta litet försiktigt på en jultidningsöverkommisarie, som dessutom kan vara distriktkassör och klara upp det utan kassa. Allt detta är han som klippt och skuren till. Sin varma kärlek till Godtemplarorden säger han just nu i färger på lokalen i Stockstrand.

Bland Sundsvalls-S. G. U:are träffa vi visst mest sådana som ger oss anledning att även vi fara lite "hårfint" fram, men dom pryder inte bara upp sin avdelning med håret. Hos den här grabben ligger det nog en stor smula humor gömd i dragen. Ibland kommer den fram i roande psykiskt-fysiska jämförelser om proportioner mellan vett och volym.

Tunadal skall säkert klara sig i längden även när bredden kommer till. Där finns emellertid en pojke, som är så lång att han kan leda stjärnor med ett kort klubbskaff. Det gör han med "Dalens Stjärna". Han nådde ända till Söråker och skaffade annonser till Melpajul. Dom ä' kortare därborta si'. Ja, Axel ta i bra, så när ni sna't upp med bjälklagen till ett nytt ordenshus.

På Ankarsvik finns en pojke som är optimist. Se bara på honom. Det är lätt att förstå att man inte gärna bör ge sig i debatt med honom. Framåt-uppåt kan man läsa ut av dragen, och det torde vara säkert att den dagen den näsan tynges nedåt i hopplöshet är det nog inte stora utsikter att klara upp det på Alnön.

Vi må inte glömma att "sallyttera" för enda kvinnan i laget. Hon säkrar ackompanjemanget och var med om att åstadkomma ett S. G. U.-distrikt. Hon gav det ton från första början, hoppas att hon ska fortsätta att göra det länge. För rättande av ett misstag meddelas att hon inte har nå'n bror.

Närmast "system" kommer en unionsvän. Redan förut fast knuten till en union hoppas han varmt få ingå en andra. Han har en rätt stor färdighet att döma sina medmänniskor, ity han är starkt anlitad läderkuledomare. Största delen av domaren har av naturliga skäl här måst utelämnas.

Allt skämt å sido så ville alla gubbarna bringa er alla sin varma önskan om en God Jul. Tack, de samma tillbaka!

Allas eder Gricko.

WICKMANS säljer KAPPOR, DRÄKTER bäst och billigast.

HILMER
ByLUND.
Nyvik

JOHN NORDÉN.

NO ENGLUND. D-T

ERIK OLSSON.
WIVSTAVARV

FREJ-EMIL LARSSON

HUGO LINDBERG.

M. HOVLIN.
MATFORS

JAMES JÖNSSON.

YNGVE ÅSTRÖM

FRIDOLF PERSSON.
ESSVIK.

GÖRAN SÖDERBERG

AXEL NORDIN.
TUNADAL.

OLLE JOHANSSON.
ANKARSVIK

SALLY BENGTSSON.

IVAR NILSSON.

Edholm

Gift Eder aldrig utan MÖBLER, MATTOR, GARDINER från OSKAR FORSBERGS MÖBELAFFÄR, Kyrkogatan 7.

Ett ansikte.

Ett reseminne från kristidens Tyskland. Av S. J. PEHRSON.

Jag såg det — ansiktet — blott ett ögonblick. Men det var nog. Jag skall aldrig glömma det.

Det var den svåraste kristidens Tyskland — den tid, när hungerns blåbleka spöke utsög folksjälen must och hatets svarta demoner som ivrigast spelade på hjärtesträngarna.

"Spöket" följde mig vart jag gick. Jag kunde icke undkomma det. Det grinade emot mig ur hungriga barnaögon, ur förgrämda mödrars ruelsefyllda anletsdrag, ur åldringars resignationsslöa blickar. Och hatets avgrundsmelodier tonade ständigt i mina öron och sjönko ner i min själ där de så småningom lagrade sig till en värkande böld.

Det var icke så långt kvar till jul — den första efterlängtade fredsjulen. Kanonernas vrål hade äntligen tystnat, men nationens sår blödde ymnigt och i söndertrasade sinnen bodde hat och bitterhet. . . .

En förmiddag på ett lasarett i Frankfurt am Main. Vi sutto, min hustru och jag, i ett av sjuksköterskornas trevliga rum tillsammans med några svenska och tyska sjuksköterskor.

Det blev en stunds vila. Det konstnärligt inredda rummet, värdinnornas kvinnliga älskvärdhet, Barmhärtighetens tjänarinnor i sina enkla men smakfulla dräkter — allt samverkade att framtrolla en stämning av harmoni och behag.

Här var barmhärtighetens tempel!

Här var en fridens hemvist!

Här kunde inte hatas. . . .

Så trodde jag. . . .

Av en olycklig tillfällighet kom samtalet att snudda vid aktuell politik. Då skedde förändringen. Den var slående. Jag såg förvånad från den ena till den andra av "änglarna". Knutna händer. Förvirrad anletsdrag. Vredsblixtrande ögon. Och så bröt det löst. Stormfloder av hat. . . .

— Die böze Franzosen! — —
Men vänta bara. . . .

Änglarna hade blivit furier.

På eftermiddagen samma dag. En bilfärd västerut. Vi nalkades en zon

som var besatt av franska trupper.

Chauffören verkade nervös och fumlade betänkligt med ratten. Ibland voro vi betänkligt nära dikeskanten.

Självbevarelsedriften drev mig att noga iakttaga vår man. Till min förvåning fick jag se något som liknade en pärla i hans ögonvrå. Och så en till. Karl'n grät.

Mina kanske litet taktlösa frågor besvarades av en skur av förbannelser.

— De hundarna! Våga vanhelga mitt vackra land med sin smutsiga närvaro! Men vänta bara! Tysklands sår skall väl en gång läkas. Och då. . . .

Och så knöt han näven.

Västeråt.

Jag kunde inte underlåta att tänka på de många hemlösa på andra sidan gränsen ett litet stycke längre norrut, som stode vid ruinerna av sina grusade hem i hjärtat av en ödelagd bygd. Och jag hörde även deras förbannelser. Och såg dem knyta sina händer och skaka dem i vanmäktigt förtvivlan.

Österåt.

Hela världen blev till gigantiskt därhus där vanvettsblinda människor i rasande ursinne höllo på att ruinera sig själva och varandra och utså en hatets draksädd som en gång för nya generationer skall bära en fruktansvärd skörd.

På aftonen samma dag såg jag ansiktet, som jag aldrig skall glömma. Det tillhörde en munk.

Trött och utsliten till kropp och själ var jag på väg till Dömen i o-vannämnda vackra stad. Ty därinne under de tysta, skumma valven bodde friden. Och det var den jag sökte.

I själva entréen mötte jag honom, munken. Vi stötte tillsammans i dörren och med en bön om ursäkt drog han sig genast tillbaka för att bereda mig plats.

Blott ett ögonblick möttes våra blickar. Och så var han försvunnen i gatans folkström. Men hans ansikte — och framför allt hans blick, följde mig. Och följer mig ännu.

Jag har aldrig mött en personlighet, som gjort ett så starkt, för att icke säga överväldigande intryck på mig som den mannen. På samma gång ödmjuk och starkt personlighetsmedveten.

Jag har sedan fått del av ett brottstycke av mannens historia. Det var ingen helgonhistoria, och ingen vanlig historia utan en berättelse om ett sällsynt stormigt liv, om katastrofer och övermänskliga sorger, en kamp, ångest och nöd, men ock en berättelse om en överlägsen ande, som alltid varit större än ödet och som aldrig låtit sig brytas utan segrande förmått höja över tidens och vidriga händelsers ström.

Efter den berättelsen förstod jag ansiktet. Mannens historia stod skriven i det. Det var livets egna och starkaste runskrift jag där läste.

Jag fortsatte min väg in i Dömens svala skymning. Och medan tystnaden därinne spelade sina vackra visor såg jag åter som i en vision detta fint mejslade intelligensstrålände ansikte, där varje linje vittnade om en själ i jämvikt, om en överlägsen vilja, som förstått konsten att ena och sammanhålla mångfalden av mot varandra upproriska lidelser, kuva och behärska sitt väsens gåtfulla nedbrytande motsatser och därigenom trängt in i den starka fridens svårtillgängliga helgedom. Och ju mer jag betraktade detta ansikte, dess mer framträdde det för mig som ett löfte — ett löfte, att en tid skall komma när världens nu av hat och passion vanställda ansikte skall få samma fridens prägel, när våld och hat skall försvinna och mänskligheten helas av en kärleks och förbrödningens ande, som i varje människa ser en like. Den lille munken var ju en del av mänskligheten. Vågar man ej tro, att det som är möjligt för den enskilde ej heller är ouppnåeligt för kollektivet?

Eller är den vackra drömmen om frid på jorden blott en utopi, som aldrig skall förverkligas?

Förvisso inte!

Denna tidens och människornas största och vackraste tanke kan aldrig dö!

DET STARKARE.

1.

"Herr Günter, det är sista gången jag förebrår er. Detta får inte upp-repas. Ni måste tänka litet på fir-mans enseende, även om ni inte tar hänsyn till er familj!"

Chefens min var strängt allvarlig, men det låg dock i rösten, ehuru hård, något vänligt faderligt, som tycktes vädja till den unge mannen.

Arnold Günter såg envist i golvet. I det bleka ansiktet syntes spår av en genomvakad natt. Dragen voro slappa, blicken ängsligt nervös, och händerna plockade på rockkanten.

Han tycktes vänta på fortsättningen. Men då denna uteblev, lyfte han långsamt huvudet och fäste en osäker blick på sin principal:

"Herr grosshandlare, jag lo-var —"

Chefen gjorde en avvärjande gest: "Nej, ni skall inte lova något. Ni skall handla! Förstår ni, Günter?"

"Ja", kom det svagt.

"Gott, då äro vi klara med detta. Återvänd till edra sysslor. Godmid-dag!"

En gest. Audiensen var slut. Arnold Günter avlägsnade sig från che-fens arbetsrum och slöt dörren sakta efter sig.

Kamraterna därute på kontoret sneglade från sina pulpeter över till honom. Han kände hur han rodna-de inför de mördande blickarna. Men ingen sade något.

Framför honom låg en kladd. Men pennan vilade viljelös i hans hand. Siffrorna dansade runt som svarta prickar, och den enda tanke han var mäktig, ropade inom honom envist:

"Ut! Ut, bort från de där lurande blickarna!"

Hans pulsar hamrade våldsamt. Det var en följd av orgien den gång-na natten, men även chefens tillåt-tavinsning och ångern över att honu en gång ha visat sig i förnedrat till-stånd.

Hur hade det gått till? Minnet svek, men frågorna trängde sig på honom, krävande svar. Han måkta-de inte mota undan dem. De kommo tillbaka, isande som hån, tryc-kande som ångest, ruskande som skräck. . . .

Varför hade han också givit sig i detta? Skulle han ej undvika de där sällskapen, där han visste, det gick hett till, och där hans svaga karaktär ej hade nog moralisk styrka att stå emot, lika litet som hans fysik?

Och ändå hade han gått. . .

"Ut, ut", ropade rösten inom ho-nom.

Han visste, att lugnet ej skulle in-träda, förrän han kommit för sig själv, undan alla dessa kalla ögon, som mördade hans säkerhet med sin ironi. Klockan visade halv två. Kon-torstiden var till fem. Men han stod ej ut. Med ett språng var han nere från stolen, gick hastigt genom kon-torssalen, kände hur det brände från båda sidor av blickar, och var i näs-ta ögonblick ute i tambüren. Han tog rocken på armen, hatten, käppen. Och så gick han.

Larmet på gatan tog emot honom som en störtvåg sorl, röster, buller. Han kastade sig in i det tätaste vim-let med en ängslig omsorg att ej synas, som endast härleder från ett sjukt samvete.

2.

"Är mamma hemma?"

Arnold Günter slängde rock och hatt på ett bord i tambüren. Efter en blick in i salen, som sade honom, att ingen var där, gläntade han på dörren till köket. Där stod hans syster vid spiseln. Hon var varm och hade en nedslagen min.

"Nej, mamma är inte hemma. Var höll du hus i natt? Vi ha varit så oroliga —"

"Asch — fråga inte — det plågar mig bara!"

Han slog ifrån sig med handen.

"Alltid skall du förstöra en stäm-ning för en. Nu höll jag just på att komma i jämvikt."

Systemen gav honom en milt före-brående blick.

"Du vet nog hur svag mamma är för dig, Arnold!"

"Ah!"

"Och så Margit —"

Arnold for till:

"Har hon varit här?"

"Ja."

Systemen nickade.

"Här?"

"Ja—a!"

Han betraktade ett ögonblick sys-tern. Så frågade han hastigt:

"Sade hon inte något?"

"Nej, men hon kommer visst upp i kväll. Tänk, Arnold, att du kan gå och svira så, när du är så gott som nyförlovad! Och vad skall grosshandlarn säga —"

"Om du ville tiga!"

Arnold höjde armen, men lät den strax falla, då det ringde på dörren.

"Om det är mamma eller Margit, så är jag inte hemma, förstår du. Åh, snälla Lillemor, hjälp mig den här gången!"

"Ja, om du —"

En ny ringning.

"Skynda dig in då!"

Systemen sköt honom in genom dör-ren och stängde den. Därefter gick hon att öppna.

3.

"Barn, vad du låter mig stå och vänta!"

Fru Günter var liten och tjock. Hon andades tungt och rodde med armarna före in genom salsdörren.

"Har Arnold varit hemma?"

Systemen såg rådvill upp i moderns ansikte med en blick, som tycktes tiggas:

"Låt mig slippa ljuga!"

Modern uppfattade situationen:

"Jaså, han vill inte se mig! Åh, barn lilla, vad har jag inte utstått för honom i dag! Jag har varit hos grosshandlarn. Han var så vänlig och sade, att allt var gott och väl, men när vi skulle gå och se efter Arnold ute på kontoret, så var han försvunnen!"

"Åh!"

"Du kan tänka dig min förtviv-lan! Därifrån gick jag till Margit. Kanske har han gått dit, tänkte jag. Men inte var han där."

"Vet Margit, att—"

"Ja, och hon tog det mycket hårt. Men detta är inte det värsta. Jag mötte Henrik Ahlman på gatan, ad-junkten, du vet. Han talade om en växelhistoria, i vilken Arnold skulle vara inblandad. Han hade

Låt WICKMANS ekipera Eder i Kappor, Pälskappor.

visst gått och skrivit adjunktens namn, och utaf att underrätta honom. Nu — åh gud, den förfaller i morgon!”

”Mamma lilla!”

Lillemor grep moderns händer:

”Så gräsligt! Och Arnold, han tänker inte på något. Han är därinne, alldeles förbi. De ha naturligt druckit bra i natt igen.”

Det ringde på tamburdörren.

De två kvinnorna foro samman och sågo bestörta på varandra.

”Vad kan det vara?” frågade Lillemor.

”Gå och öppna, får du se!”

Lillemor gick och öppnade. Om en stund kom hon tillbaka.

”Här. Det är till Arnold!”

Hon lade ett brev på bordet.

”Det känns så tungt. Vad kan det vara inni, manne?” undrade modern.

”Skall jag gå in till honom med det?”

”Ja, gör det.”

Lillemor tog brevet och avlägsnade sig. När dörren gått igen om henne, föll modern ihop över bordet med ansiktet i händerna.

”Åh gud, min gosse, min gosse!”

En solstrimma flöt in genom gardinerna och färgade en röd fläck på golvet. Klockan på kaminfrisen tickade så monotont. Det kändes så tryckande.

4.

”Arnold!”

”Ja, vad är det?”

Brodern reste sig upp. Ansiktet var vitt, med spår efter tårar.

”Här är ett brev till dig!”

”Ett brev?”

Han tog det mekaniskt ur systemens hand. Så såg han på utanskriften. Det ryckte till kring munnen. När han bröt det, föll en ring i golvet.

De båda syskonen ropade till på samma gång:

”Arnold, vad vill det säga?”

”Min gud!”

Arnold tog sig åt huvudet med båda händerna. Hans drag vanställades av ångest. Nervöst vecklade han upp brevet och läste. Så sjönk han ned på stolen, ansiktet borrhades in i händerna, en våldsamt snyftning skakade honom.

Lillemor fattade deltagande hans huvud.

”Var det från Margit?”

”Ja!”

”Är det — slut?”

DEN GAMLE.

*Det gick en man på vägen fram...
Han var så tyst och allvarsam,
han hade gråa hår.*

Hans rygg var böjd, hans blick var tung.

*Det var längesen, som han var ung
... och längesen det var vår.*

*Jag sporde honom vart han gick,
och konstigt var det svar jag fick.*

— Jag går dit jag måste gå.

*Jag bad honom vila i ro i mitt hus,
men han gick sin väg under kvällningens ljus,*

över åar och brusande älv.

Hans öga var omätligt, hopplöst trött.

*Jag vonne, att aldrig den mannen
jag mött.*

Jag tror, han var tiden själv.

Tora Johansson-Skredsvik.

Det dröjde en stund med svaret.

Så kom det tungt och skälvande:

”Ja...”

Det var tyst några minuter.

Lillemor lät sin hand smekande glida genom broderns hår.

”Stackars Arnold”, sade hon dämpat.

Därpå gick hon ut ur rummet...

5.

”Mor lilla...”

När du läser dessa rader, skall du inte bli rädd. Det var väl bestämt, att så skulle ske. Det är spritens skuld. Det är min skuld, som föll för frestelsen! Det är livet, som var starkare än jag...”

Papperet föll ur Lillemors händer. Hon gled vanmäktigt ner i en stol bredvid sängen, där brodern låg, tyst — kall — med ett bittert leende om den hårt slutna munnen, och ett litet rött märke vid ena tinningen...

En blek morgondager föll in i rummet. Det var tyst överallt. Endast Lillemor vakade. Hon hade väckts av ett ljud, ljudet av det skott, som klippt av livstråden hos en ung människa. Och där hon satt nedhukad i ljudlös smärta, förmådde hon ej reflektera över, om detta var mod eller feighet. Hon kände endast, att livet var hårt, starkare än människors dom...

James G. Jönsson.

Förbundsordf.

Vad vill S. G. U.?

Detta framgår av förbundets program, som lyder:

Avdelningarna av Sveriges Godtemplares Ungdomsförbund ha till uppgift:

att i enlighet med Godtemplarordens program verka för ett rusdrycksförbuds snara genomförande;

att genom allmänmänskligt bildande propaganda söka motverka det, som andligen och kroppsligen verkar nedbrytande, såsom osunt nöjesliv, tobaksbruk m. m.;

att med alla till buds stående hederliga medel motarbeta krigsorsakerna och understödja den moderna, radikala fredsrörelsen;

att genom upplysningsverksamhet och praktiskt arbete deltaga i bekämpandet av tuberkulosen, särskilt med uppmärksamheten riktad på det förebyggande arbetet bland barnen;

att i frågor av gemensamt intresse samarbeta med övriga ungdomsorganisationer;

att för snabbare demokratisering av orden och för samarbete i spörsmål av internationell karaktär träda i närmare förbindelse med ungdomsorganisationerna inom I. O. G. T. i olika länder, ävensom verka för bildandet av dylika, i de länder, där sådana icke finnas.

S. G. U:s arbete för antituberkulosvård.

Är antituberkulosarbetet en uppgift för en nykterhetsorganisation? Den frågan har många gjort. Det är sant, att denna gren av S. G. U:s arbete icke direkt sammanfaller med vad som vanligtvis inrymmer i begreppet nykterhetsarbete. Men liksom nykterhetsfrågan är en social fråga, är bekämpandet av tuberkulosen också en betydande social fråga. Och redan från S. G. U:s första verksamhetsår höjdes röster för upptagande av sådana arbetsgrenar, som äro ägnade att giva förbundets medlemmar tillfälle att få blicken öppen för sociala problem.

Sedan 1915 har S. G. U. på sitt program även följande: »Att genom upplysningsverksamhet och praktiskt arbete deltaga i bekämpandet av tuberkulosen, särskilt med uppmärksamhet riktad på det förebyggande arbetet bland barnen».

Förbundet väljer en särskild kommitté för ändamålet. I samråd med denna »centralkommitté» organiseras arbetet av de olika avd:s och distriktens antituberkuloskommittéer.

Upplysningsarbetet bedrivs genom föredrag och föreläsningar och förbundets kommitté har utgivit en liten broschyr »Tuberkulosen och dess bekämpande», av d:r Em. Bergman.

Det praktiska arbetet inriktades från början på att bereda friska barn från tuberkulösa hem tillfälle till stärkande

lantvistelse, där de genom god omvårdnad, god och riklig mat, sol och bad få sin inneboende motståndskraft mot sjukdomen väsentligt ökad.

Samtidigt bedrevs jämsides härmed insamling av medel för upprättandet av en egen S. G. U:s koloniverksamhet. Även några av distrikten — Värmlands, Södermanlands och Norrbottens S. G. U.-distrikt — har fått till stånd fonder för samma ändamål.

På våren 1926 kunde S. G. U. öppna sin första koloni, som förlades till Askerud, vid den bekanta sjön Fryken i Värmland. Huvudbyggnaden består å nedre botten av dagligrum och bibliotek, ett rum för personalen, ett för föreståndarinnan samt kök. I den övre våningen finnes ett större sovrum för gossar och två mindre för flickor samt tvättrum. Dessutom finnes en mindre byggnad.

För den andra kolonien, i Ö. Bredåker, Norrbotten, har en egendom inköpts för ändamålet. Till denna hör 3 har odlad jord, som dock utarrenderas.

Vid vardera kolonierna vistas årligen 25 barn, i Värmland under tiden 15 juni—15 augusti och i Norrbotten från 25 juni till 25 aug. Aldern 7—12 år.

Å vardera kolonien är under kolonitiden anställda en föreståndarinna, en kokerska samt två biträden. Som in-

spektör för Värmlandskolonien fungerar D:r Labatt i Arvika och för Norrbottenskolonien D:r Thörnblom i Sandträsk.

Medel till dessa företag erhålles på flera sätt. Anslag lämnas av distrikt och avd., behållning av fester och dyl. anslås för ändamålet, syföreningar anordnas och »Nyårsönskningsarna» i Unga Tankar, förbundets organ, lämnar en god inkomst. Förbundet har låtit trycka ett brevmarke samt vykort från Värmlandskolonien, som inbringa en vacker slant.

Det är sålunda ingen obetydlig uppgift S. G. U. här tagit sig före. Men det måste också baseras på lång sikt om vi skola ha möjlighet att fortsätta i samma, eller ev. större omfattning än hittills. Det vill dock synas som om vi med tillförsikt kunna se framåt. De som redan från början arbeta för denna verksamhetsgren, veta med sig, att de här utträtta ett arbete av bestående värde. Våra många små skyddslingar från kolonierna skola säkert med glädje minnas de soliga och hälsobringande dagarna å kolonien tillsammans med kamrater från olika landsändar. Och när de bli äldre, komma de helt säkert att än mera värdesätta den hjälp och det stöd, de i en kritisk period av sitt liv erhållit.

John Nordén.

I. O. G. T:s scoutsång.

Godtemplarsscouter äro vi, vår Ordens knopp och blomma.
Vår strävan är att en gång bli vårt land och folk till fromma.
Kring rätt och sanning vakt vi slå.
Malteserkorsets fana oss leder på vår bana,
när ljusets väg vi gå.
Var Redo! Likt en stormvinds brus vårt valspråk vida höres.
Dess maning, hög och ren och ljus, från trakt till trakt nu föres.
Vi knyta så ett syskonband i sanning, kärlek, renhet,
och bilda så en enhet av alla folk och land

NILS M. FÄLDT.

DEN ROLIGA SPALTEN.

Lika mot lika. En styrman hade för vana att supa sig full emellanåt. En dag kunde han av sådan anledning inte föra skeppsjournalen. Då han nästa dag blev nykter och fick fatt i boken, såg han, att kaptenen själv hade fört journalen och däri bland annat skrivit: »Styrmannen har varit full hela dagen.» Denne beklagade sig hos kaptenen, men fick till svar: »Var ni kanske inte full?» »Jo», det måste han medge, »men jag tycker i alla fall att det är bra hårt att kapten skall föra in sådant i journalen.» »Det är sant. Och det skall stå. I skeppsjournalen skall antecknas allt, som försiggår ombord», förklarade kaptenen. Men då han på kvällen såg efter om styrmannen nu fört journalen, fann han där till sin förvåning följande sats: »I dag har kaptenen varit nykter hela dagen.» »Hallå, styrman, vad är det här?» ropade han rasande, i det han pekade på anteckningen. »Nå», sade styrmannen helt lugnt, »har kapten kanske inte varit nykter hela dagen?» »Jo, naturligtvis, men alla, som få se det här, måste ju tro, att jag inte brukar vara det.» »Det är sant. Och det skall stå», blev svaret. »I journalen skall stå allt, som passerar ombord.»

Jag är just ingen räknemästare», sade cigaretten, »men jag kan addera en ynglings nervositet, subtrahera hans fysiska energi, multiplicera hans huvudvärk och dividera hans intelligens; jag kan taga räntor från hans arbete och diskontera hans utsikter till framgång i världen.»

Han slök 15 kor. En nykterhetstalarer berättar: »En av dagarne mötte jag Lars Andersson — en man, som slukat femton kor. Då jag första gången lärde känna honom hade han ett vackert hem och femton kor. Men så begynte han att dricka. För att få pengar till dryckesvaror sålde han först en ko, så en andra, en tredje o. s. v. tills alla femton voro avyttrade. Han slök dem allesamman. Nu är han på fattighuset.»

Hur man resonerar, då hjärnan är omtöcknad. Torpar-Olle har varit i sta'n och förskaffat sig diverse varor, däribland en kvantitet brännvin, vilket under hemvägen flitigt anlitas. Då kagen är till hälften tömd, gör Ola föl-

jande reflexion: »Då ä allt märkvärdigt i alla fall, va en blir stark av brännvin! Innan jag hade druckit nå't, så va dä knappt ja mäktä å lyfta den kära kagen, men nu lyfter jag den som ingenting.»

»Det är nödvändigt att undvika till och med skenet av det onda, min kära Johan», sade farbrodern, som kommit på besök.

»Hur menar farbror?»

»Jo, ser du, min gosse, jag såg, att det stod några slipade flaskor på ett bord; de tycks vara till hälften fyllda med något slags spritvaror. Och du, som bekänner dig vara helnykter.»

»Det är jag också, farbror. Vi ha fått de där karaffinerna till present, och som de voro vackra, tyckte vi det vara skada att sätta undan dem. Därför fyllde jag dem till hälften med polityrsprit och färgämnen för utseendets skull, du förstår, farbror.»

»Och det är just orsaken, varför jag varnar dig, till och med för skenet av det onda. Jag kände mig dålig, när jag kom in och tog mig ett glas ur en av karaffinerna och nu mår jag alldeles förskräckligt illa.»

Ett offer för uppfinningarna. »Jag var en gång på god väg att bli miljonär, men en arbetsbesparande maskin ödelade min karriär.»

»Tänk så olyckligt! Hur gick det till!»

»Ja, jag hade en präktig anställning som kypare, till dess restauratören anskaffade en kassakontrollapparat.»

Inte illa uträknat. Korvmakarens lille son, som åser korvfabrikationen: »Pappa, nu vet jag varför det ska' vara skinn kring korven.»

Fadern: »Nå, låt höra!»

Sonen: »Jo, därför att dom inte ska' se vad som finns inuti.»

Rangordning. Poliskonstapeln (under det stora gruffet på stadskällaren i Grönköping): Ja' undrar, vilket som ä' riktigast, att kasta ut borgmästaren först eller sist?»

På den lantliga restauranten. »Har ni inga tandpetare här?»

»Na-aj, dom brukar gästerna själva karva sig ur bordet.»

Vad han önskade sig. Lille Robert: »Mor, får jag gå med pappa till källaren?»

Modern: »Vilken idé! Varför det?»

Lille Robert: »Å, det skulle vara roligt att en gång få lägga sig med skorna på!»

Förtänksam. Herrn: »Hör nu nattvakten, varför stelnlägger ni inte gatorna i den här småstadshålan?»

Nattvakten: »Därför att inte herrn och herrns gelikar skola slå sig allt för illa, då ni på nattkröken vandra hem från källaren.»

Ett konststycke. Pettersson till sin betjänt: »Jag skall ge dig en bra dusör, om du kan hjälpa mig att få tag i den gynnaren, som bröt sig in i huset i natt.»

Betjanten: »Å, honom tar nog polisen.»

Pettersson: »Jag skulle släppa honom, bara jag finge prata med honom.»

Betjanten: »Prata med honom...»

Pettersson: »Jag skulle vilja veta, hur han kunde komma in utan att väcka hustru min.»

Betjanten: »Det kunde jag säga grosshandlarn om jag tordes.»

Pettersson: »Nå, ut med språket då!»

Betjanten: »Han var spik nykter.»

De hade tur. En hälsinggubbe av det gamla kärnfriska slaget låg varje vinter i timmerskogen, körande sina foror lika regelbundet som de unga. »Resvägen» korsade på ett ställe järnvägen, och här hade gubben oturen att icke mindre än tre gånger vara i kollision med tåget. Sista gången var det mest allvarligt. Lasset kastades i en vid båge ut i luften och hamnade i den djupa snön varvid gubben försvann under alltsammans. Tågpersonalen skyndade till, hysande föga hopp att finna vår man vid liv. Men sannerligen var det icke något som rörde sig där i snön. På några ögonblick var gubben framgrävd, till synes o-skadd. Tillfrågad hur det stod till med honom, kom svaret med hälsingens alltid orubbliga breda humor: »Åhjo! Men ni hade allt tur nu, edra jäklar!»

En tankebild.

När vinterstormarna sveper snön kring våra hus och gårdar och vinternatten gnistrande, stjärnrik lyser över vår jord, gripas gammal och ung av innerlig känsla av samhörighet. Det är denna känsla som giver julen dess prägel av hemmets högtid. Detta är en tankebild som ständigt återvänder till mig varje jul, varje år. Det är också denna känsla, som besjäla de många, som vandra långt borta från fädernebygden, att någon gång vända åter. Må den även en gång förmå vår ungdom att söka sig bort från den moderna kulturens rastlöshet och oro. Ty den rätta livsglädjen är icke en trädgårdsblomma utan en vildros och de utsöktaste frukter vinkar först bortom en mödornas dal.

Bertil Medén.

Se på öret!

HANDLA

KOOPERATIVT!

SÖRÅKERS

KOOP. HANDELSFÖRENING.

Butik I
Tel. 26.

Butik II
Tel. 5.

Matfors Express & Bilåkeri

Rekommenderas.

Utför alla slag av varutransporter och persontrafik på längre och kortare sträckor till billiga priser. Regelbunden lastbilstrafik Matfors—Sundsvall—Matfors. Från Matfors kl. 8 f. m., 2 e. m. Från Sundsvall kl. 11 f. m., 4 e. m. Utför bud- och bankärenden.

Innehavare: JOHAN BROMAN.
Tel. 58. MATFORS. Tel. 58.

Galeasen Sju stjärnor.

Den gamla galeasen »Sju Stjärnor» far mot fjärran länder och hav.

Den har en ung himlastormare ombord. Och den galningen skall erövra Gud Faderns gamla himmel. Må galeasen hålla!

Den gamla, halvmurkna galeasen hade för länge sedan gått i kvav om ej vishetens ugglas suttit i dess masttopp.

Jorden är liten, men himmelen är stor — ja, den kanske räcker för en stormare och galgfågel.

Bland morgonröda skyar skall du finna hans gång, han som skall segla in i Gud Faderns blåa himmel. Du skall strax finna honom sitta grensle på det allra oroligaste molnet och du skall säga: där ha vi honom, den djäkla sprakfålen. Hur skall han komma hitner utan att bryta nacken av sig, nu, då solen bränt hans skepp...?

Då säger någon: Vår Herre hjälper de barn och dårar — — i morgon fömmer du en bågare i hans sällskap och hälsar honom välkommen till jorden.

Om han skapar litet oro, så är han i alla fall väldeligen intressant.

En annan gång skall du finna den gamle Ahasverus vid din sida. Han som du har så svårt att bli kvitt. Han som vandrar i samma takt som du... klipp... klapp... tjipp... tjapp...

Du har svårt att bli av med honom. Du ger honom inte goda ögon. Du bekymras inte för honom, du bekymrar dig mera om dig själv. Han följer dig ständigt vart du går och du säger: det var en djävulusiskt enveten skomakare. Har han inte slitit ut sina pjäxor snart...?

Och du blir så glad när den galenpannan till pojke, han som skulle erövra Gud Faderns gamla himmel, kommer och räddar dig — och ger dig en rolig kväll.

Med den där gamle skomakaren har du alltid tid en annan gång — gudbevars!

Fritjof Gullmare.

Jag ligger...

I.

Jag ligger på en bondstugas lilla loft. Morgonljuset strålar klart och vitt härinn genom den lilla gluggen

Solen har slagit en gullspång hit till mig och på den skall jag i dag vandra ut...

Jag skall icke gå de murkna, knarande trapporna... Jag skall gå på guldspången, på solens guldspång... Skall det lyckas mig att ge igen min första ungdom...? Mitt mörka hjärta är fullt av ljusa blommor. Vindarna sjunga utanför en fager visa och den gamla apeln susar tryggt — — —

II.

Han vaknade i den tidiga morgonen och såg ut genom fönstret, så slog han upp det på vid gavel...

Som en mysande sextonårstös stod den första helgens morgon vid hans skyblå fönster och söndagens skära visor svävade in i hans kammars heliga ro.

Solen spelade på den vita kudden och på hans panna och hans hår.

In genom fönstret svävade en solgul fjäril... kanske med någon hälsning från en blå blomma... till en för vilken denna helg var den första på lång, lång tid. Helgen hade gjort sitt intåg i hans hjärta —

Fritjof Gullmare.

Matfors Installationsbyrå

WILH. ANDERSSON,

Tel. 11.

JULGRANSBELYSNING.

Annan armatur i alla prislägen.

AMATÖRFOTOGRAFER!

Bästa resultat av amatörfotografier erhålles hos

Matfors Foto- och Bildatelj-Atelier

(Inneh. E. NILSSON)

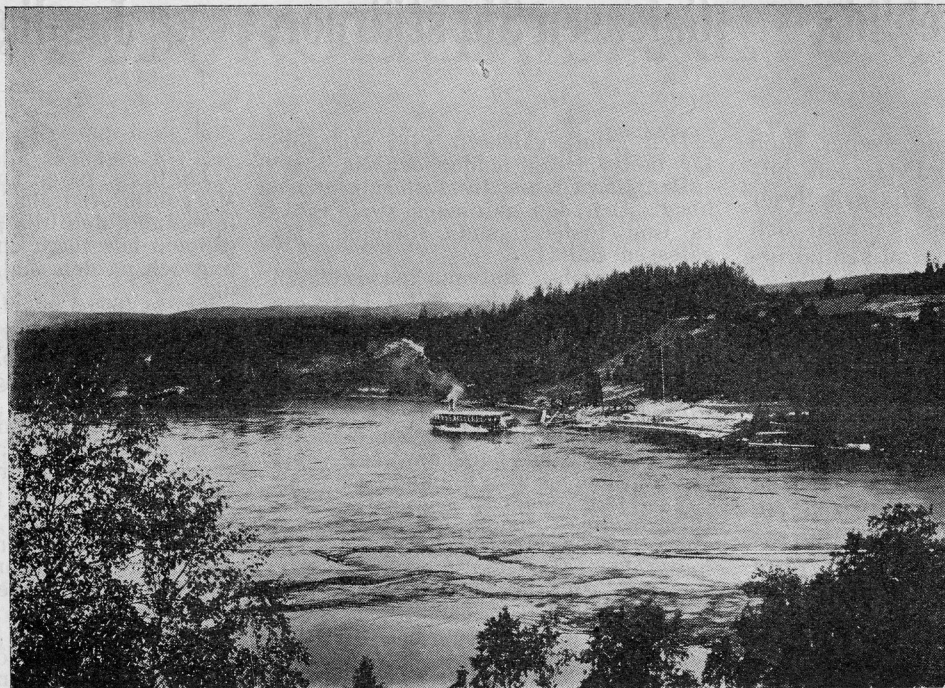
Utför: Hemfotograferingar,

Framkallning av alla slags amatörarbeten.

Pass- & körkortsfotografier utföres snabbt och billigt.

Tillhandahåller alla slag av fotoartiklar. Försäljare för Radiola radioapparater och radiotillbehör.

WICKMANS KAPPOR, WICKMANS PÄLSKAPPOR.

Motiv från Liden.

SÖRÅKER

Det finns många skoaffärer i Sundsvall men — gäller det en förnämlig sko, en kvalitetsvara till lämpligt pris besök då

HARRY NORDBERGS SKOAFFÄR

(Saluhallshuset) SUNDSVALL

Den modernaste

Förlovningsringen

finner Ni billigast i

HOLMSTRÖMS Guldsmedsaffär

KYRKO GATAN 8. SUNDSVALL.

Uppvakta
med en hedersgåva
från

HALLBERGS

Den blir alltid omtyckt.

Gynna

våra annonsörer!

BESÖK

Bertil Petterssons

GLASMÄSTERI

Storgatan 6—8,

— SUNDSVALL —

Vid behov av något inom
branschen.

